

Република Србија
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Београд
Ул. Устаничка бр. 29
К-По₂-42/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

**СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД
20. октобра 2010. године**

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић;**
- **Окривљени Богдановић Сима са браниоцем адв. Малешевић Савом;**
- **Окривљени Богдановић Дамир са браниоцем адв. Јанковић Иваном;**
- **Окривљени Стојановић Зоран;**
- **Окривљени Гаврић Томислав са браниоцем адв. Миланом Бирманом и**
- **Окривљени Шевић Ђорђе.**

Нису приступили бранилац опт. Стојановић Зорана, адв. Живановић Гордана и бранилац опт. Шевић Ђорђа адв. Батрићевић Слободан, обоје уредно позвани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени имате неке информације шта је са вашим браниоцима, Шевићу Ви немате? Стојановићу?

Окривљени изјављују да немају информације због чега њихови браниоци нису приступили на главни претрес, стим што служба суда обавештава председника већа да су у зграду суда управо ушли браниоци Живановић и Батрићевић.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су у судницу приступили браниоци Живановић Гордана и Батрићевић Слободан.

Приступили су и пуномоћници оштећеног Рибих Зије, Наташа Кандић и Славица Јовановић, оштећени Рибих Зија, као и оштећени Агановић Шериф.

Није приступио оштећени Бајрић Алија, уредно позван, али је суд од Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима обавештен да се исти јавио суду, те је изјавио да није у

могућности да дође на главни претрес с обзиром да се налази на путу у Мађарској и да се касно враћа, о чему је саачињена службена белешка од 19.10.2010. године, која ће бити саставни део овог списка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овако, у међувремену, тј. јутрос непосредно пред ово суђење стигао је мејл на адресу нашег суда од РТС-а, каже «молимо вас да екипи РТС-а омогућите снимање сведочења 20. октобра 2010. године на суђењу Сими Богдановићу и др. које се одржава пред Одељењем за ратне злочине Вишег суда у Београду. Снимање сведочења би било коришћено за прављење прилога који би био емитован у информативним емисијама РТС-а. Екипу чине новинар, сниматељ, асистент сниматеља и тонац», то је сада по закону надлежан председник суда да одлучи при прибављеном мишљењу странака. Имајући у виду да је то касно стигло председник суда о томе није могао да се изјасни, а нисмо могли да прибавимо мишљење странака, него смо овако чисто па ако буде неких захтева убудуће, на ту околност да се сада одмах да кажем припремимо да узмемо мишљење од странака, па ако буде овако да кажемо неблаговремених захтева, да би могли благовремено да ми реагујемо, ето у том смислу ово је стигло касно, односно рано јутрос овде. Ја мислим да је исто председник добио ово рано јутрос, обавестио ме о томе и овде је стигао mail тако да ето ја бих сада питао странке, пре него што кренемо са доказним поступком у принципу ваше мишљење о овом захтеву и онда би кренули даље. Изволите заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Овај поступак против оптужених је такве природе да у великој мери задире у личну сферу живота оштећених којима смо због тих и других околности дали статус заштићених сведока. Да ли може неки део од овог процеса да се сними и емитује без улажења у ту личну сферу и живот оштећених заштићених сведока, по мом мишљењу не може. Ево то су разлози због којих ја сматрам да не треба удовољити да се овај процес снима и емитује, јер ми не можемо у снимљеном материјалу имати никаквог удела шта ће се, кад и којим поводом и из ког разлога објавити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, захваљујем.

Заменик тужиоца за ратне злочине се противи снимању сведочења и снимању главног претреса уопште имајући у виду да овај поступак умногоме задире у личну сферу оштећених због чега су и поједини оштећени добили статус заштићених сведока, па због тога не би могао да да позитивно мишљење о таквом једном захтеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче, хоћемо окривљени или ћете? Окривљени, Хајде. Богдановићу приступите овде, чули сте значи ово што смо причали сада. Је ли знате о чему се ради? Не пратите уопште суђење?

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Нешто сам се замислио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па где се налазите Ви? Значи имамо захтев РТС-а да се снима ток главног претреса.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: То сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте разумели, сада тражимо, прибављено мишљење се тражи да би председник могао да донесе одлуку, прибављено мишљење странака, странке су тужилац и окривљени, тужилац је дао своје мишљење, чули сте, значи, сада питамо окривљене, питам прво Вас пошто сте првоокривљени, шта Ви мислите о томе за убудуће?

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Ја нисам за снимање, нисам за јавност, за медије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате неки разлог, образложење неко?

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Задржаћу разлог за себе ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је ли то то? Седите.

Првоокривљени Богдановић Сима такође се противи снимању главног претреса, а разлоге неће да износи, задржаће их за себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Другоокривљени Богдановић Дамир. Изволите Дамире.

ОПТ. ДАМИР БОГДАНОВИЋ: Добар дан свима. И ја се противим, не желим да се снима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Другоокривљени Богдановић такође се противи снимању тока главног претреса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите. Стојановићу изволите.

ОПТ. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: И ја исто, противим се, сагласан сам са тужиоцем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сагласни сте са тужиоцем. Добро.

Трећеокривљени Стојановић Зоран је сагласан са тужиоцем и такође се противи да се главни претрес снима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гаврићу?

ОПТ. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кратко и јасно, исто.
ОПТ. ТОМИСЛАВ ГАВРИЋ: Противим се да.

Окривљени Гаврић противи се снимању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На крају имамо Шевић Ђорђа, изволите Шевићу.
ОПТ. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Противим се снимању.

Окривљени Шевић Ђорђе се противи снимању главног претреса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите. Ми смо наш задатак извршили, узели смо мишљење, председник није везан за мишљење, мишљење као мишљење, значи, одлука је на њему. Па нисте странке, знате, тако да се узима мишљење од странака, ово је чисто значи један процедурални разлог, значи нисте странке и то је то. Добро, што се тиче тога то смо завршили. Имамо сада, значи, у међувремену нам је стигао допис из Полицијске станице Рума у вези оног захтева за набављање оружја за Богдановић Дамира, то нам је стигло буквално 18.10., значи, прекјуче. Каже овако «у вези вашег дописа под тим бројем и тим датумом, обавештавамо Вас да је Богдановић Дамир има предат захтев за набављање оружја у ПС Рума, на захтеву за набављање оружја стоји датум предаје 29.06.1992. године, као и на уплатницама. Да ли је Богдановић Дамир лично предао захтев за набављање оружја не можемо се изјаснити.» То је то, добили смо копију тих уплатница и тог захтева, с тим што овде стоји да је примљено у СУП 22.09.1992. године, а заиста стоји датум подношења оно писан руком 29.06.1992. године. Ето то је оно што смо ми урадили, а ви сте имали задатак да нам доставите, па то сте имали прошли пут сте обећали колега Јанковићу па ништа до сада. Добро, када да очекујемо? Сутра, добро.

Јесте сагласни да одржимо главни претрес данас? Може, сагласни сте.

На сагласан предлог странака суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Испитаће се
СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЗИЈО РИБИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позовите. Изволите, како да не. Пре него што кренемо на интервенцију Вашег пуномоћника, хоће ли Вам требати чаша воде?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето, ја бих замолио чашу воде. Добро, Рибич Зијо је ли тако?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан Зијо.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате због чега смо овде данас?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Због сведочења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због сведочења Вашег, знате на које околности, због ког догађаја?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ми ћемо прво да узмемо Ваше личне податке, Ви сте давали већ раније личне податке, али значи дужни смо по закону да то урадимо, онда ћемо Вас упозорити на Ваша права и дужности у сведочењима, положићете заклетву и онда ћете испричати шта се то десило у Скочићу.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Рибич Зијо од оца?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Исмета Рибича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша година рођења?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: 16.02.1984.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где сте рођени?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: У Љубљани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, адреса?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Хасана Кикића бр. 3, Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли негде радите, јесте ли запослени негде?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Радим у Хотел «Тузла» у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Кухар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли познајете овде присутне окривљене, значи ради се о Богдановић Сими, Богдановић Дамиру, Стојановић Зорану, Гаврић Томиславу и Шевич Ђорђу?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Познајем само Симу Богдановића и Дамира, за њега сам само чуо што је он био вођа те гарде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте се упознали него сте само чули за Симу?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја, за Дамира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Дамира сте чули. А Симу Богдановића?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Симо Богдановић то је капетан гарде био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте у сродству са неким од окривљених?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте сведок, као сведок дужни сте да говорите истину.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Давање лажног исказа је кривично дело, не морате само да одговарате на питања уколико би тим одговорима на та питања себе или неког свог блиског сродника изложили кривичном гоњењу, знатној материјалној штети или тешкој срамоти, је ли то јасно?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада ћемо да положимо заклетву, текст заклетве гласи: заклињем се.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему оном.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да ћу о свему овом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Што пред судом будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Одговорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: И да ништа од онога што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Зијо, изволите, знате о чему се ради, Ви сте већ сведочили.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта треба да причате, нећу да Вас прекидам, хоћете, је ли Вам лакше да сами изложите или да Вам постављам питања. Хајде Ви крените, па онда ћемо да видимо.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да ли ћу ја то из почетка онако како се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из почетка.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Како се десило то све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да нам кажете прво за тај Скочић, како је то, пре рата, како је то било село, колико је ту било, какво је било становништво, где су биле куће размештене, да ли је била црква, џамија или нешто тако то, значи, оно уопштено, па ћемо онда да видимо, значи, у том тренутку структуру становништва и остало шта се дешавало већ. Изволите.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Скочић је мјесто, има три дјела, има ромско, муслиманско и српско, на три дјела значи распоређено. Ја сам у ромском дјелу живио пошто сам ромске националности, куће су распоређене и са леве и са десне стране. А џамија је била горе на врх Скочића код муслиманског дјела, она је сада срушена. Моја је кућа била можда једно осма од пута, ту је одмах покрај моје куће и од амице била кућа. Мој отац је радио у Лозници на грађевини, мајка је била домаћица, значи, чувала је нас дјецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас је било у кући, у породици?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Било нас је шест сестара и млађи брат и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро Ви сте набрајали имена њихова, можете сада имена сестара?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Могу, само не могу се сва имена сјетити, има Амаса, Златија, Суада, Златија, и Зијада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро Ви сте рекли два пута Златија, има Злата?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Злата и Златија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако, а је ли има Сабрија?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Сабрија је брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има Исмета?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Исмета, има Исмета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад ја Вас пошто имена видим тешко, а годиште је ли то можете да?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не могу годиште зато што ја сам био мањи, тако да ја баш годишта сам покушавао да нађем родне листове гдје су уписане, међутим, не може пошто ми већином нисмо могли оно к'о Роми нисмо могли баш да, кад се родимо нисмо уписивани били баш у књигама и тако, али смо покушали да нађемо али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте оно што сте имали Ви сте доставили?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Што сам имао, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извод из матичне књиге рођених за неке чланове?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: За неке што сам нашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте нашли.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, отац Исмет је ли тако?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Исмет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајка?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Шефка Бегановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли био још неко са вама у кући да је живео?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није, то је значи, што се тиче моје родбине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја сам Вас прекинуо, изволите наставите.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: За ово сад за ратно стање, када је рат почео мој отац и ми смо побегли за Лозницу код овога човека где је мој отац

радио, њему је обезбедио кућу. Можда смо били 10-так дана у тој кући и мој отац је чуо на радију да неће бити рата у Босни и Херцеговини, ми смо се вратили исту ту ноћ, тај дан смо се вратили и били смо, сви Роми смо били у једној кући од мога рођака, он је умро прије двије године, код њега смо били сви у тој кући недовршеној. Ту је био и комшија наш један, овај Бобан, он је био полицајац, он је нас чувао и тако, међутим, када је он отишао можда око 8 сати је било навече, касније када је он то отишао наишла је колона са камионима и овако џиповима и тако. И онда су ушли код нас, то у авлији и ушли су у кућу и почели једно по једно напоље да ишћерују и тако. Моју једну сестру су исто ту силовали и има још остале жене неке и тако, тражили су злато и паре, оружје. И онда су у камион ставили мушкарце, прво су их изударали тамо, ове жене и дјецу су касније су рекли да ће их ставити у камион да неће дирати жену и дјецу, а мушкарце су у други камион ставили. И онда смо кренули према Козлуку гдје је џамија по горе мјесто, не знам како се зове то мјесто гдје, они су већ ту припремили, значи, све да како се, јаму су припремили. И онда су једно по једно изводили из камиона и онда испред камиона су их одводили и ту су убијали, значи, пуцали и тако. Касније ја, прије него што ћу ја изаћи, изашла је ова сестра, њу су ту исто силовали, и онда сам ја дошао на ред, прије свега тога је моја мати са братом Сабријом, он је имао око двије, двије и по године, она је изашла, онда сам ја када сам дошао на ред, ја сам говорио да хоћу код мајке, они су рекли, овај војник и ова цура што су ме ухватили, онај рекли «сад ћеш ти код мајке, не бој се» и одвели су ме тамо испред камиона и рекли да станем мирно. Ја сам стао мирно и чуо сам само значи, да је нешто пукло и осјетио сам убод у врат и на земљи сам био. Они су ме узели касније и бацили у јаму доле. Доле сам можда неких био пет минута оно као у несвести, и онда сам се дигао и на другу страну јаме сам се извукао, јер иза мене је још остало у камиону, чуо сам вриштак и тако даље. Касније сам кренуо кроз тај други дио јаме, када сам се извукао кроз шуму наишао сам на једну кућу која је била разваљена скроз. Ушао сам у тој кући и са лијеве стране сам у једној соби ушао и била је ту картонска кутија, она велика од јаја, ту сам се сакрио у тој кутији, до ујутру сам био ту прележао. Ујутру, када сам устао, коса ми је била оно закорила од крви и онда сам примјетио да сам био рањен у лијеви мишић овде у руку. Онда сам устао, из те куће сам кренуо даље, видео сам када сам стао на пут, видео сам доле да се нешто дими и доле, када сам сишао, наишао сам на једну жену на чесми како је била, ја сам говорио тето, она се окренула и отишла у кућу и сигурно је звала та два војника, они су изашли, мене мало страх оно ухватио, пошто сам видио опет зелено одјело код њих, шарено, то је била народна она југословенска војска. Та два војника су ме узели да се умијем, дали ми да једем и онда смо ми кренули да ме одведу у Козлук у Дом здравља. Када смо пролазили тим путем где се тај масакар десио видио сам од једне

наше Ромкиње, овај што је у селу била, видио сам наруквице и шарене оне наруквице, ја сам рекао «ево овде се то десило», и овај један је војник погледао доле и ухватио ме за руку и онда брже смо оно ишли, ништа није ми хтео ништа говорити и доле кад смо дошли у Дом здравља када смо дошли, како смо прилазили Дому здравља ја сам приметио да је то иста та гарда била, која је ту ноћ прије нас покупила у камионе, јер препознао сам, прво сам препознао ову цуру плаву, јер њу су сви звали Драгана. И онда сам ухватио овог војника за руку, нисам хтјео да се мачињем од њега. Они су ме увели унутра и превили ме и тако, један ме, један је нон-стоп био са мном, а други је отишао код овог капетана. И чуо сам, звали су га «Симо четник». И тако да он је говорио њему да он остави мене ту, да ће он мене, да ће они мене пребацили у болницу у Зворнику, међутим, та два војника нису хтјели да пристану на то. И они су нама касније дали, та кола су нам дали да ме одбаце тамо. Мене је, ја сам одмах то видио да је то та гарда била, која је нас ноћ прије и онда су ме у болници одвели ова два војника и ту су ме сместили, ту сам остао све до 2004. до октобра негдје, до 1994.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је ли то немате више. Је ли знате шта је било са вашом породицом?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Моја породица, тражим још, мати и отац су нађени. Отац је нађен на Црном Врху, а мати не знам тачно гдје, углавном, пошто су они знали да сам ја остао жив, да ли су они то урадили касније, разбацивали тако, од сестара и брата још ништа нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта избацивали лешеве? Шта избацивали?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Пошто су они знали очигледно да сам ја жив остао, пошто је мој отац нађен на Црном Врху, а мати је скроз на другу страну нађена, па су сигурно пошто сам ја остао жив да не би остало то ту, онда су они то. Јер ми смо, ја сам кроз сећање овако иш'о да видим да ли могу да нађем ту гробницу или тако, међутим нема ту ништа отуд, пронашо сам кућу гдје сам преноћио. То сам пронашо, ту је сад, ту је муслимански дио, ту су сад повратници, вратили су се и ето тако. Само значи, мати и отац су ми нађени, а од сестара још ништа и од брата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је укратко, је ли тако? Питао бих Вас да ли се сећате кад је то било, датум?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: По отпусној листи рецимо из болнице, у отпусној листи ми пише 13.07., значи, пошто сам ја дошао одмах следећи дан у болницу, значи то је 12.07.1992. се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Се то десило?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је доба дана било?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Како мислите доба? Ноћ или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ноћ, дан, колико сати отприлике, да ли можете да определите?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па навече негде око можда осам, пола девет, није значи ни прије ни после, то је таман се почело да се смрачује и ето тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се Ви налазили кад је дошла та војска, кад је ушла у село?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ми смо се налазили у тој једној кући од тог мог рођака, што није довршена, она је огромна кућа и Роми који су остали ту, ми смо сви значи, се скупили да будемо заједно да не би били по кућама, ми смо били ту заједно и тако да смо у тој кући, то је одмах можда прва, друга кућа, ето ромска чим се улази у Скочић одмах, ето, на десној страни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли се Ви самоиницијативно скупљали ту или Вам је неко рекао, или кад сте долазили, је ли то увек кад падне мрак или? Како је то било?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: То је био предлог од овог нашег комшије полицајца Бобана, каже »боље да будете на једном окупу сви заједно него да будете по кућама вако, за не дај боже, каже а ја сам близу ту, па ако случајно шта буде«, међутим, не знам шта се десило, што он није дошао да помогне, јер он је баш близу те куће, то је можда једно 50 метара до 100 метара удаљеност, та кућа, јел' мог'о је чути вриштак, мог'о је чути галаму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте говорили да су два камиона? То сте рекли.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли било још неко возило осим та два камиона?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Било је мањих возила овако и не знам које су марке, али к'о џипови ови војни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то више мањих возила или једно?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Више, више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више мањих возила?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Више, сећам се да су два камиона била, један је за мушкарце, један је био за жене и дјецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад уђу у село, одакле улазе, из ког правца?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па сад, не знам из ког правца су улазили у селу, али може се из правца, да ли ишли из Лознице или ишли из Зворника, може се ући значи, у то село. Ако идете из Зворника онда скрећете на лијеву страну, ако идете из Лознице онда се скреће на десну страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они прошли па су отишли даље или су одмах стали код куће, да ли се сећате тога?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Када су долазили онда су прошли колону, отишли скроз до горе, до Горњег Скочића и вратили се, онда у нашу авлију ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто дешавало у том Горњем Скочићу?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Питани сте, изјашњавали сте се, ја Вас питам још једном. Знате на шта мислим? На рушење џамије?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам за то горе, за џамију, знам да је срушена, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате у ком тренутку је срушена?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам у ком је тренутку, да ли је у том времену или је можда неке друге године, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули неку експлозију те вечери?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни осетили ништа?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Они стају значи, отишли су у Горњи Скочић, спуштају се доле према вама, Ви се налазите у тој кући.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: У тој кући, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико је било мештана, колико је било вас Рома?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Моја породица је била углавном ту, било је још значи, породица, па било нас је око 30, сигурно нас је било. Не знам тачан, тај списак не знам тачно, имамо Удружење Рома горе за нестале што се бори, он тај списак има, ја тачан број не знам, јер ја врло слабо познајем родбину што се тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми тај списак имамо, него само да питам да видим да ли знате и друге мештане, хтео сам да Вас питам за конкретна имена. Да ли се сећате можда да ли је било?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам баш за имена конкретна и презимена, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро ништа, шта знате. И они стају испред те куће, је ли тако?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та два камиона и ти џипови?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава, ви сте унутра?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ми смо унутра, они су дошли, и онда то је почело значи, једно по једно извођење, мушкарце су ударали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли их одмах у кући ударали, или су их прво извели, па су их ударали?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Неке су у кући ударали, а неке су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме су их ударали?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па сад ногама, неко пушком, неко, не знам, свачим, значи чиме су стигли, тражили су злато, паре, оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли претресали људе?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесу их претресали, исто су претресали, циљ им је био значи, злато, паре и оружје да им се преда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи, у првом тренутку је било у кући све се дешавало?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико то траје у кући то што се дешава, временски?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Укупно мислите у кући и у авлији и све?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, у тој кући пре него што су вас извели, пре него што су вас извели у авлију из куће?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па можда то, можда једно укупно 5 до 10 минута значи, то да су жене и мушкарце, жене и дјецу су одмах значи, напоље, рекли излазите одмах напоље и тако, јер било је ту мушкараца и тако, и онда су они ударали ту у кући, и онда су касније изводили тако испред авлије. Значи можда од 5 до 10 минута времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они, кад су их изводили то, после тог ударања како су изгледали ти мушкарци?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па рецимо пошто нисам гледао остале, гледао сам, видио сам свог оца, мој отац је био крвав сав, изударан кроз, знам да му је крв лила овако из главе, и у раме су га ударали, испред мене овако, преко пута мене овако, пошто смо ми стајали у једном реду, дјеца и жене, а они како су изводили тако ту у другом реду, овамо преко пута нас, ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад сте Ви изашли из куће, кад су Вас ставили у то двориште, у односу на улаз у кућу, јесте ли били с леве или с десне стране, где су Вас то поређали?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Кад смо излазили, значи, ако идемо овако са десне стране, а они су били са лијеве, значи контра стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мушкарци?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, само мушкарци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А војска?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Војска је ту значи била, она је нас ту окружила све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је било војника?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Е не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Било је, знам да је било сад отприлике, било их је доста, не знам отприлике, па било је можда 40, 50 војника сигурно. Не верујем да је мање било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесу ли имали, шта су имали на себи, јесу ли имали неке униформе, јесу ли били у цивилу, јесу ли имали оружје?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Имали су униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Униформе су имали.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Имали су униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А какве су униформе?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Униформе су имали шарене скроз, маскирне, како се то каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зелене или плаве или?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не, шарене, баш оне ко војне. Нису оне зелене само једнобојна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сиво-маслинасте?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Него су шарене имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шарене. Али зелене, на зелену?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: И чизме су имали оне војничке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли имали неке ознаке, грбове, амблеме или тако нешто?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Имали су нешто, али не знам шта је то било, не могу се сјетити, али нисам баш обраћао пажњу на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На главама јесу ли имали неке капе?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Имали су капе, али нису имали ознаке, нису сви имали капи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису сви имали?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Неки су имали неки нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад кажете капе, на шта мислите капа?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Капе к'о шешире су имали оне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, качкете или?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја, качкете, овако да, тако су имали, знам да Драгана, ова плава што су је звали Драгана, она засигурно није имала ништа на главу, још њих доста није имало на главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли имали браде можда?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нису, нису, имали су неки, неки нису, већином онај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оружја?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Од оружја су имали, сад како ко, неко је имао пушку, него не знам, знам да су имали сви оне, како се зове, оне пиштоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли приметили неки нож?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нож да је неко имао, јесте ли приметили можда?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нож?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нож.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Од војске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од војске.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам да ли је имао, имали су на пушкама оне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бајонете?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја, онај нож, али нож лично овако да је, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели, добро. И кажете, рекли сте ту је било силовања?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде испричајте нам, ту сте значи, извели су мушкарце из, и шта се дешава сад у том дворишту?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: У том дворишту се дешава то да кад су сестру моју извели, ту су је силовали, било је њих тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су је силовали?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Одмах чим се излази у дворишту из куће, такорећи на прагу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На прагу од улаза у кућу?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја, на излаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На излаз.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Пошто је на излаз, ми смо сви то видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико њих, тројица?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Тројица, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате ко су можда?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли можете да нам опишете, је ли Вам није тешко да нам опишете то, како је то било, како је то изгледало, да ли је држао неко, или је, како је то било?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Двојица су је значи држала, овај трећи је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Силовао?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја, силовао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли се после мењали?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нису, после касније ухвати, за косу су је ухватили и гурнули су је с нама у овај ред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је било још неког силовања осим ваше сестре?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Било је касније горе, сестру исто, ту моју су силовали, кад смо дошли горе ђе је масакр био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код те јаме. А како се зове та сестра што је силована испред, у том дворишту испред куће, на прагу?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Златија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Златија?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та код јаме?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Исто Златија, то је једна те иста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи два пута су је силовали?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је осим Златије још неко силован, од девојака?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Док сам ја тренутно био нису, значи ја, после тога, остали су иза мене још, јел' иза мене остао је још три сестре, после ја не знам, углавном није док сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте да су неку девојку одвели, зато Вас и питам, одвели су је на спрат у тој кући, у собу горе неку на спрат, па то сте причали раније?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: На спрат да су је одвели?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. У тој истој кући, само су је одвели горе, па сте чули крике?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Било је то, али не могу се сјетит детаљно тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте, о томе сте причали, зато Вас и питам. Да ли се сећате тога?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не могу се сјетити, знам да је било, да су је горе одвели, да су одвели некога горе, али не знам кога тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте крике и тако?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја чули смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли, ја Вас само то питам што сте рекли. Добро. И колико то све траје у дворишту?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: То све од 5 до 10 минута рецимо, и онда смо већ у камионе значи, улазили, онда смо кренули за тај дио горе, код џамије, на горе то село гдје је масакр направљен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да су вас одвојили, да су у једном камиону били мушкарци, а у другом жене и деца?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Жене и дјеца, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били са?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Са женама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са женама. Са мајком, сестрама?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте, са мајком, шест сестре и брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И брат, сви су били ту.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Мајка је била у деветом месецу трудноће, нисам ја тада знао у ком је месецу, она је била трудноћа, али сад кад су је пронашли они су, ови доктори рекли ето, она била у деветом месецу трудноће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте путовали до те јаме, како, јесте ли Ви седели у том камиону, јесте ли били у том пртљажном делу, јесте ли чучали, стајали, како је то било, опишите нам мало тај пут? Питам вас на пример.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Било је овако, са стране су биле двије клупе гдје се седи, било је ко је сјдео и било је група које су стојали, јер нисмо могли сви. Што се тиче овог гдје смо ми били, код жена и дјеце, значи, са стране смо ми сједели, а напред, у средину су биле оне, исто стојали овако и било је можда једно четири, пет војника ту стојала с нама, кад смо путовали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били на некој од клупица, значи, са стране сте седели?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја сам с матером био, мати је код мене сједила, ја сам покрај ње стојао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А војници, ови што су били с Вама позади?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Они су били ту стојали оно као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обезбеђење?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја, обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има неко да је висио са задње стране камиона, да је био онако обешен?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не сећам се, није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли могло да се уђе, је ли било места да се уђе, да не мора да виси, него да буде, да уђе у тај пртљажник, пртљажни део?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ми смо, ми били ту сви унутра овако, али да је ко висио, да је. Како мислите да је био окачен за камион да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се окачи од позади, јесте, баш тако.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам како да Вам, јер јасно је шта Вас питам?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја, ја, јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли певали нешто успут? Је ли било неке песме док су се возили?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није било песме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није, није било песме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико траје сад тај пут од Скочића док нисте стигли до те јаме?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па сад не знам, нисам, не знам то отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли можете да опишете то, куда сте ишли?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ишли смо значи, изашли смо из нашег села, како смо излазили скрећали смо значи на десну страну и идемо право, и кад смо дошли у Козлуку има џамија, то јест ту има онај као полукруг рецимо то, таман џамија па можете и полукруг направити. Ми смо на десну страну скренули и онда право су горе ишли. Пролазили смо један дио тај, та шума и то, и кроз тај пут смо горе прошли и само смо стали један пут и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једном се зауставио камион?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја, горе кад смо стали, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли било неко заустављање. Кад сте стали код рупе, то кажете или пре, пре него што?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Стајали су и пре један пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, то вас питам.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам зашто и онда кад смо опет горе ишли и горе смо задњи пут стали и то је то, значи два пута укупно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је било то заустављање, је ли неко излазио из камиона, улазио, је ли знате то можда?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, јесте ли Ви гледали то што се дешава околу, како сте Ви седели, објасните нам?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па сједио сам, како би вам рек'о, ту је моја мати била, ја сам одмах покрај ње ту и сестре, и остали су овако били ту, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли смели да гледате, да обраћате пажњу?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па могло сам ја овако дићи главу и овако да погледам, али једноставно сам био близу мајке и ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били уплашени можда?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесам, био сам уплашен, били смо сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте стигли до, ту где сте стигли, нисте знали у почетку, значи, где сте стигли и излазите из камиона, како, опишите нам сад то код јаме?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Кад смо дошли ови војници што су били у камионе, они су први сишли и отворили су ону приколицу, кад су отворили онда полако, «'ајте једног по једног», каже овај један војник, «једно по једно нек' излази» и одводили су их тамо, значи, испред камиона. Ми нисмо знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, а камион је био паркиран сада у односу на ту јаму, пошто сад, хајде да видимо прво то?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Рецимо овде је био камион, рецимо испред камиона ту како су нас убијали, доле је одмах јама била, одмах ту ђе је пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи камион је, предња страна камиона је била испред јаме, они су га зауставили пред јамом?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја, овако је пут рецимо, овде одмах та јама прављена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С десне стране од пута јама?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте, ту како су нас ту убијали тако су нас и бацали доле у јаму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А они су вас изводили из камиона?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте једног по једног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: И одводили тамо испред камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред камиона?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: И то, и онда је дошла моја мајка, односно требао је само брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како знате да је било убијање, јесте ли чули нешто, је ли се?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Чули смо да се пуца нешто, и нисмо ми знали шта се дешава, али видимо да једно по једно изводе, дошла је моја мати на ред и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули неки крик или тако нешто, је ли било, или само пуцање?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам чуо крик, само пуцање сам чуо, и дошла је моја мајка на ред и она није могла, пошто је брат мали био, двије године, и онда су рекли 'ајде нема везе поведи и њега, и онда касније сам ја то, кад је почело оно друго дешавање, кад су ми сестру силовали и то, онда сам ја плакао и викао да 'оћу код матере.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вашу мајку одводе, временски сада, са братом је ли тако?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И одлазе тамо испред камиона. А кад силују Вашу сестру?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: После можда једно пет особа, после моје мајке су још изашли па онда, отприлике пет особа су изашле или четири, слагаћу тај дио, можда четири или пет особа су изашле из камиона, и онда су моју сестру хтјели да је воде и онда, ај као прво су је онда силовали и онда су је одвели, и онда сам ја отиш'о.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је њих силовало?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је њих било, колико је силовало?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Двојица су били, то који су изводили, та двојица и онда сам ја касније дошо на ред, и ја сам викао хоћу код мајке, и онда су мене одвели тамо, кажу сад ћеш ти код мајке, стани мирно и ту сам чуо пуцањ и убод у врат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели где се налази та јама, ту кад сте стали мирно?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам, искрено да вам кажем, ја кад сам дош'о, кад сам дош'о тамо испред камиона, кад сам плакао и викао хоћу код мајке, они кажу «е стани ти овде, сад ћеш ти брзо код мајке», и ја нисам окрећо ни на једну ни на другу страну, нисам окрећо, само сам гледао право у војника који је стојао на шта у мене и овај други што ме је довео, кренуо према њему, и само сам то чуо и с леђа сам осетио убод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сигурни да је убод?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сигурни да је убод био?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесам, имам ожилџак овде још и дан данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, зашто Вас питам, да није од зрна на пример, од пројектила, да није пуцао неко?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није, није. Имам и у отпусној листи, пише да је то убод и тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И онда шта, Ви будете ударени ножем у врат?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, и онда су они мислили да сам ја мртав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви пали, извините што Вас прекидам. Јесте ли пали доле одмах, или сте одмах у јаму пали?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја сам кад сам чуо пуцањ, одмах сам и убод чуо, и тако како су ме уболи тако су ме доле оборили, и онда су они мене уфатили и бацили доле на те лешеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су вас бацили?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Фино узели, двојица ме узели и уфатили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, један за руке, један за ноге?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И само Вас?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Само су ме бацили доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли дубоко то било, јесте ли могли да осетите, јесте ли дуго летели?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па нисам дуго летио, нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах сте пали. Јесте ли ударили у нешто доле, у земљу или у лешеве? То Вас питам.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Оно кад су ме бацили доле овако, одмах су лешеве били, ту сам био можда једно пет минута и онда сам устао и онда преко лешева сам, на другу страну сам, значи, преко њих сам ходао и на другу страну сам се извук'o из те јаме горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, вероватно је био мрак. Каква је била видљивост?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Видљивост је била, како би рек'o, пошто је то шума била, скроз слаба видљивост је била, пошто је још мрачно било, и ту нема светлости тако, још је шума била, тако да је видљивост врло слаба била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да вас питам, пошто идете с предње стране камиона, је ли раде фарови на камионима?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нису радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису. Је ли камиону био упаљен мотор или је био угашен мотор, да ли се сећате?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Угашен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Угашен мотор?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Угашен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је Ваш камион, а ови други камиони у коме су били мушкарци, да ли знате за њега?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: За њега не знам како је код њих било то, пошто они су били иза нас доле скроз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иза су били?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли их видели кад сте путовали до тамо?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесмо, јесмо видели смо се ми овако, пошто ми смо леђима значи били, како се каже леђима, ми смо гледали и у њих, мислим у тај камион смо гледали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја сам само хтео да појасним мало ваш исказ, па ћемо сада питања тужиоцу, пуномоћницима и одбрани, па ћемо ако имамо још нешто ми питати вас. Је ли у реду?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Добро, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли можете да наставимо?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Може, може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Узмите мало воде, ако сте ожеднели. Ево даћу реч заменику тужиоца за ратне злочине Милану Петровићу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Интересује ме, да ли можда знате приближно колико је војника било у том дворишту кад су дошли, јесте ли имали неки увид?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па ето, мало пре сам рекао отприлике значи 40, 50 војника, није било сигурно испод нити изнад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли тај број закључујете данас или говорите сазнања из оног времена?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: То сада, пошто ја то никад нисам мислио колико је војника било. Тренутно сада отприлике.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте ви тада ишли у школу?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли научили да бројите?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Занима ме, описали сте ту једну женску особу, црну, коју сте касније видели, па сте, занима ме, да ли сте приметили још можда неку женску особу поред те плаве?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Била је још једна црна особа. Што се тиче војске мислите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Била је још једна црна, имена, нисам чуо како је зову, али ова Драгана, то знам да су је звали Драгана, плава да је била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А та друга црна женска особа, како је била обучена?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Исто је била обучена у шарено одијело, млађих година, не знам можда од 20, 25 година отприлике.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су и те женске особе биле наоружане?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сећате ли се шта су носиле од оружја?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па знам да су пиштољ имале, оно овде она футрола, да су имали то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли, можда се сећате, шта су оне конкретно радиле? Шта је радила та плава на пример, како се понашала?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја, она је била ту и она је исто ту била с војском и помагала да избацује са камиона, и онда кад је било за утовар у камион и све.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли су оне испољавале неку агресивност према вама и тим Вашим сродницима?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Сећам се за Драгану да је, можда је два, три пута ударила једног човјека и овако, али.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чиме?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па имала је ону пушку код себе, ту ноћ кад су они били. Имала је, не знам како се зове, она као аутоматска пушка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ова друга, црна?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ова друга, она је слабије ту била, она је само тако оно исто била с њима, исто је била наоружана, али нисам видио да је нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте, кажете, ушли у камион, у један су ушли мушкарци, у други су ушле жене и деца и Ви сте били у том, овај, другом камиону, рекосте да је било и пет, шест тих војника, занима ме, где су биле ове две жене, војници, у ком камиону?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Оне су биле у, нису били у нашем камиону, засигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нису биле у Вашем?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нису биле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од ових војника који су били у Вашем камиону, да ли можете да се сетите некога од војника, па да сте на њему запазили нешто специфично, да би га могли запамтити? Да ли сте то нешто запамтили?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам, не могу баш да, нисам баш запазио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ти војници док су били у дворишту, у кући, да ли су се међусобно оловљавали?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Мислите именом?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да ли су се звали, па један другог зову овако?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесу, јесу, али имена не могу се сетити, али знам неке можда надимке или тако, да су се звали неким својим, да ли шифрама или овај, углавном знам да су овај, звали један другог и тако, али не бих знао рећи, онај, тачно сада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви рекосте да се сећате и да познајете Симу капетана, како то њега знате, по чему?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: То када смо били, значи са та два војника, овај обична, Народне армије Југославије, су били, они су ме довели у Козлук, и Драгана, та плава цура, она је мене превијала овде, овај, чуо сам разговор између овај «Симе четника» и тог војника и он је овако мало браду имао тај «Симо четник», тако су га звали. Чуо сам како говори да ме остави, јер ја сам требао да будем остављен код њих, да ме они пребаце у болницу горе у Зворнику и онда тако да познајем, да сам видео га оно када сам излазио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви њега познајете дакле из тог сусрета?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте, јер он је седео овако овде, а овде је та била где су они требали, када сам ја изашао, био сам у ходнику и ја сам видео њега овако право како седи, овај војник други је овако стајао, тада сам видео тог капетана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли се Ви сећате њега да сте га видели пре тог сусрета у Дому здравља?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не, сећам се тог догађаја и ту сам га видео, он је ту био у Дому здравља, тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви се његовог лика не сећате из Скочића?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не, најбољег лика се сећам тј. од Драгане те, од те плаве, јер она ми је баш оно, што кажу «оно у око», њу сам запазио највише. Знам да је био један, овај, војник што је он, да ли је он, не знам шта је био, али знам, видим да је био, да ли главни нешто био, знам да је он то све говорио, «хајде овамо, хајде тамо», видим да су га сви слушали, то сам приметио за тог војника, али сада не знам како се зове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте дошли до те јаме, па говорите о томе како се дешавало, до те јаме како сте дошли, да ли је дошао Ваш камион први у коме сте Ви били, па иза Вас има још тај један камион или Ви нисте видели тај други камион?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Били су, овако, ципови су били, прво ципови, као ципови, као камиони, они камиони, ципови и онда су та два камиона.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислите исте боје или како, не?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: О циповима када причате, да ли мислите исте боје као камион или?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, зелене су били, углавном они камиони су били и ципови, све је углавном једна она боја била, значи, није било неке, да кажемо, црвена, плава, била је, значи, та зелена боја и ти су камиони ту стајали и како су излазили, прво су нас убацивали унутра и онда одмах мушкарце у други камион.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај где су мушкарци били, закључио сам да хоћете да кажете да су били иза Вашег камиона?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Иза нас, јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а када сте дошли до јаме, овај, где су вршена убијања, јесте Ви са Вашим камионом опет пре тог?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Први је био, јесте, ми смо били први, а они су били иза нас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То, јесте ли Ви видели да иде камион иза Вас?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесмо, ми смо гледали камион када смо путовали, гледали смо у тај камион, видели смо тај камион, значи, иза нас који је ишао одмах.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте рекли и да је Ваша сестра силована пре него што је убијена ту код јаме.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како то знате?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Фино знам, зато што ми је то сестра била ту покрај мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је била испред Вас?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, да, испред мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то хоћете да кажете, да сте Ви били ван камиона када се то дешавало?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да сте могли да видите или сте чули, шта, крике?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Био сам у камиону и они како су је извели, ту су је одмах на лицу места значи, нису је негде водили иза или са стране, него како су је извели из те приколице, ту значи, на лицу места.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одмах ту поред камиона, иза камиона?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где су је извели?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како су изгледали ти војници што су вршили силовање, да ли можете нешто да се сетите, година, млађи, старији, високи, ниски?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Онако, не знам колико година, млади су изгледали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако можете?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Црне косе су имали, то знам, ето то је то, не знам, нису нешто били, да кажем сада, развијени и то, имали су шарено одело, имали су пушке на рамену овако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте и Ви дошли на ред, схватили сте, верујем, која је судбина пре ових била, а мене занима, док сте још били у камиону, да ли је неко молио некога да га не убија, да је кукао, вриштао, да се нешто дешавало, а да Ви то чујете у камиону?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: У нашем камиону или?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, док сте још у камиону?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Било је ту вриштања ових старијих жена и овако запомагања, кукања и тако, овај, било је свачега, па су тражили и своје мужеве и тако, ове старије жене, «где су нам мужеве», па ово, па оно, било је ту и вриске и свачега, то када смо стали. Међутим, када смо путовали, нисмо смели, јер они су запретили, «немојте да вриштите, да галамите, пуцаћемо на вас» и онда су сви шутели. Међутим, када смо стали, када су то већ почели изводити једног по једног, када се почело пуцати тамо испред камиона, онда су почели да вриште и ето тако да галаме и да траже мужеве, на пример, «где су нам мужеве, где су нам деца», ово, оно, ето.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После бацања и Вашег пада у јаму, схватио сам да сте Ви били одређено време у несвести. Да ли је тачно?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесам био, можда једно пет минута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Излажењем из јаме, је ли било лешева и преко Вас?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није преко мене било, није преко мене, зато што сам ја ето одмах устао и кренуо са те стране, значи, једно пет минута, до пет минута сам ја лежао. Онда сам кренуо преко лешева на другу страну јаме да се извучем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када Ви полазите да изађете, је ли се још чују пуцњи?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Чују се горе вришке и то је касније сам чуо пуцње већ када сам ја ишао доле кроз шуму, то када сам пролазио, чуо сам исто једно три, четири пута, онај пуцањ, да су пуцали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћете да кажете да се наставља то убијање и када сте Ви изашли из јаме?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте, верујем да је тако то било, чим је то пуцање било и верујем да је то настављено, значи то убијање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ти војници нису Вас видели када сте Ви излазили из јаме?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нису, нису ме видели, јер доле је јама, тај део је мрачан, рецимо, не види се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да на овом камиону, ако сам схватио добро, нису била упаљена светла, што је било код саме јаме?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нису била упаљена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А на овом другом?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: На другом јесте било упаљено у наш камион.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он обасјавао и ту јаму или је окренут био у неком другом смеру, како?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није, није, јер како је стајао ту, овако некако и није могао никако јаму тамо да, јер камион је ту стајао овако одмах покрај јаме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћете да кажете попречно у односу на?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Рецимо камиони су били стајали у линији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто мора у транскрипту, да некеме када прочита, мора да буде јасно шта сте хтели да кажете.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: У истој линији су били, рецимо, камиони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да кажете један поред другог или паралелно су стајали?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не један поред другог, мало су одаљени али један, у истој оној линији су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Паралелно постављени?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, у једној линији, тако су светла ударала у наш камион, а није сада толико близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један иза другог?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да се види довољно да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један иза другог?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, и овамо је јама, значи одмах, испред камиона, одмах је јама ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, Ваш камион је заклањао да се не види јама са светлима овог другог камиона?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па могло би се тако рећи, да, тако је било, отприлике.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Док сте били још у дворишту, да ли је Вас неко тукао, да ли је неко тукао децу?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Мене није, нисам видео да је децу тукао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, двојица су војника изводила из камиона?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А онда сам разумео, како су Вас бацили, да су и двојица војника бацали у јаму.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Занима ме, да ли су то иста та двојица војника или је то двојица војника изводе, други, овај, друг војник пуца, а неки други бацају?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Како двојица изводе, један остаје ту, овај један тамо иде и одмах се враћа овамо, значи да су тамо већ били припремљени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи тамо предаје неким другима?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Овај један остаје, овај други одведе и овај се одмах враћа и опет други.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Ви тамо не знате колико их је било испред камиона?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Двојица, зато што је мене један довео тамо и предао ме овоме и овај кренуо према другоме горе што је стајао. Ја сам чуо само пуцањ и са леђа угод и то је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем, одбрана? По ЗКП-у, имају странке прво, а на крају оштећени. Ко ће од бранилаца, хоћете Ви прво колега Малешевићу, изволите.

АДВ. САВО МАЛЕШЕВИЋ: Да ли су ромска деца у то време ишла у школу у Скочићу?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Овај, искрено да кажем, не знам, не верујем да су ишли. Било је, било је школованих.

АДВ. САВО МАЛЕШЕВИЋ: Јесу ли Вас позивали да идете у школу, јесу уписивали?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам, не знам.

АДВ. САВО МАЛЕШЕВИЋ: И друго, колико је Црни Врх удаљен од Козлука?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Од Козлука, па то је рецимо, Црни Врх је, како бих сада рекао, ближе је овамо Тузли.

АДВ. САВО МАЛЕШЕВИЋ: Отприлике, колико је удаљен од Козлука?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете уопште да определите?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Временски, можда би рецимо једно 45 минута до сат времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, колима или пешке или?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Колима, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колима, добро.

АДВ. САВО МАЛЕШЕВИЋ: Ништа више, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, неко од бранилаца још?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добар дан, господине Рибичу, ја сам адвокат Гордана Живановић, мало сам промукла, надам се да ћемо моћи да се споразумемо. Ја бих Вас замолила да нам кажете, мада се види из предмета, колико сте година имали у време овог трагичног догађања?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Имао сам неких непуних осам година.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Непуних осам година. Ја ћу покушати да Вас нешто питам, а Ви ако можете да ми објасните неке ствари, није лако сада просто евоцирати све те успомене и читати и пратити и гледати документацију и просто сећати се неких ствари, али бих Вас замолила да нам кажете, да ли сте са осам година знали шта је силовање?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Са осам година, искрено да кажем, нисам знао шта је то.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала лепо, да ли бисте били љубазни да ми опишете, како је изгледало оно чега се Ви као осмогодишњак, покушајте да се вратите у ту улогу, ја знам да је то јако тешко, али Ви сте тада преживели страшно непријатне ствари, покушајте да ми кажете.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да ли мислите баш детаљно да опишем?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не детаљно баш, али покушајте да ми кажете, шта се то дешавало, да ли је неко некога, да ја не сугеришем сада својим питањем, како је изгледало то што сте видели, кажете на прагу куће, пре изласка из куће, ако можете?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: То је изгледало тако што овај, када су изводили и то, овај, и онда су моју сестру ухватили.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То ми говорите, извините што Вас прекидам, само о Златији?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, само о Златији говорим сада. Када су изводили и то, ова два војника су је ухватили моју сестру, спустили су доле, овај, трећи је онај, пошто је моја сестра носила димије, димије су јој значи поцепали скроз, горњу страну оне кошуље су поцепали значи видело се, једноставно груди су изашле, видело се и он је скинуо пантале исто, тај војник.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И ту се нешто дешавало? Хвала. Будите љубазни па ми кажите, да ли се можда сећате, колико сте дуго били у том дворишту када сте изашли из куће?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Све укупно до камиона.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Тако рецимо, колико?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Рецимо, од, не знам, десет, петнаест минута у врх главе.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли се сећате Ваших, да кажем, мештана или суседа, како су се звали, који су били с Вама у дворишту, да ли се сећате њихових имена?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Мислите у тој кући ромској, где смо сви ми Роми били?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Значи изашли сте из куће, ту сте у дворишту, да ли се сећате имена Ваших комшија, суседа, пријатеља, рођака који су били ту? Чијих се имена сећате?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Сећам се рецимо, Шаћир што је био, овај, мој рођак.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Нисам Вас разумела, опростите.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Шаћир, Шаћир, не могу изговорити, он је живео одмах прекрпута мене, то је мој рођак. Знам њега, он је старији човек, овако, овај, међутим.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли знате неки други надимак, име тог човека?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Шаћир.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Шаћир добро.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Међутим, других имена се не могу сетити, знам зато што је он старији човек био, а ми смо се играли нон-стоп покрај његове куће, одмах је његова кућа преко пута наше.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Значи, сећате се само Шаћира, других имена се не сећате.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, не могу се других имена.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А тешко се сећате имена своје браће и сестара.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Е сада Вас молим само да ми кажете, малопре сте објаснили на питање тужиоца да се, да нисте Ви бројали војнике, да нисте ни знали да бројите у то време, али сте претходно одговорили да мислите да је било педесет, шездесет војника.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Четрдесет, педесет, тако.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: На основу чега ту бројку помињете ако кажете да тада када се то десило, нисте бројали?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Зато што је био низ, сигурно је било више него нас, овај, било.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То сте закључивали нешто овако слободно или Вам је неко можда?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Отприлике, оно, временски овако када некада се сетим тих догађаја доле, па отприлике, та слика када ми се створи нека, али то је отприлике више било њих него нас, те војске.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Било је више њих него вас.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Рекли сте да кућа има струју или не?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нема та кућа струју, то је недовршена градња.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Рекосте да се све ово почело да дешава негде око 20,00 часова увече?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, око осам сати навече.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је било видљиво у кући?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па онако, било јер, јер ми смо, онај, под оним, како се зове, свећама.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Под свећама?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је било видљиво у дворишту, да ли се сећате?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: У дворишту исто тако, било је боље видљиво у дворишту него унутра.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Боље видљиво у дворишту него унутра?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте у дворишту могли да препознате људе, Ваше комшије, пријатеље, рођаке?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесам, ми смо се ту знали, деца и тако, али, овај, имена, пошто сам ја оно у Словенији био, па сам ја 1988.-1989. године тек дошао у Скопје да живим.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Кажите ми, молим Вас, тамо сте објаснили, када сте стигли камионима, када су стали камиони, да је то било у шуми некој?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да је био мрак?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да светло једног камиона није било упаљено?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Другог да јесте.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А друго јесте светлело у тај први камион?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да није било осветљено место где сте Ви стали?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте Ви, да ли се сећате, да ли сте Ви видели да је ико убијен?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да је убијен, лично да сам видео?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Лично да сте видели да је неко убијен?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам видео, баш пред мојим очима да је неко убијен нисам видео.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То сам хтела да питам, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да појаснимо, тренутак убиства, то сте хтели да питате?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То, да ли је неко убијен. Да ли сам ја добро разумела или сам погрешно разумела, рекосте да је Ваша сестра, пета, шеста изведена из камиона после Вас или сам то побркала?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: После мене мислите или пре мене?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: После Вас, тако рекосте.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Која је силована?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не знам ја, само сте рекли, мама је изашла.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Прво је мати изведена, па можда једно четири, пет особа је изведено, па онда моја сестра је силована и онда је касније тамо одведена и убијена и онда сам ја изашао. Иза мене су остале још три сестре.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте ли Ви видели да је сестра силована ту?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесам, исто тако доле када сам.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Видели сте, добро. Сада бих само замолила да ми кажете, име Драгана, када сте први пут чули?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Први пут сам чуо у авлији.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: У авлији?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: У авлији, када се говорило нешто, не знам, да ли за џип да помери, ауто неко да помери, сви говорили, Драгана.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И запамтили сте то име Драгана?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте и онда сам је ту одмах угледао, овако сам је погледао да видим ко је Драгана и видео сам ту цуру и онда касније сам је видео и горе и онда у Дому здравља сам је видео исто.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја сам Вас прошли пут, када смо се видели код истражног судије питала, да ли сте у вези са овим догађајем разговарали већ са неким, пре него што сте своје изјаве давали пред истражним судијом у овом суду и сада пред већем. Да ли можете да ми поновите одговор на то питање?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Како мислите да ли сам са ким разговарао?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Службено, наравно.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Причао сам овај, када сам хтео да покренем ову истрагу са госпођом Наташом, а са осталим органима нисам, први пут са госпођом Наташом.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Са госпођом Наташом, да ли се сећате, када је тај разговор обављен?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: То је рецимо када сам ја био још у дому, пошто је мој рођак, оно Удружење Рома држи.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да покушамо сада само годину.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Доћи ћу, овај, и мој рођак једно три, четири године је покушавао да дође до мене, да кренемо о томе да причамо, ја нисам хтео никада причати о томе. Међутим, један дан тако овај, сам видео госпођу Наташу на телевизији и тако и онда, овај, сам покренуо то, нашао сам госпођу Наташу, па сам преко ње то покренуо.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Сами сте се јавили госпођи Наташи?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, 2006. године.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ви сте се сами јавили госпођи Наташи?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, а када сте разговарали са радницима СУП-а из Тузле, да ли се сећате тога?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Са?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Радницима из СУП-а Тузла?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Из Тузле, то сам значи после тог разговора овде, па сам са њима разговарао.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И само бих замолила да ми кажете, јесте ли приликом разговора са госпођом Наташом Кандић у тим просторијама, добили неке конкретне информације, нека конкретна имена, да ли Вам је понуђена нека фотографија да погледате?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли вам је предочено више имена неких присутних људи, па Ви казали – сећам се овог имена, сећам се овог имена, да ли сте тако разговарали или сте само саопштили ово што данас саопштавате суду?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ово што данас, значи, што сам данас овде рекао, то је тако.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Што сте данас рекли?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Тада сте споменули само име Драгана и ништа више?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Драгана само и «Сима четник».

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, и председник већа Вам је предочио ову чињеницу, а ја ћу Вас опет питати, ако ми дозволи председник већа, осим Ваше сестре и догађања испред врата, како сте рекли, других догађаја се не сећате?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не могу се сетити.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да је било неких таквих догађаја са женским особама које Ви сада називате силовања, а тада нисте знали за силовања, то се не можете сетити?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не могу се сетити, овај, за остало значи. Оно што сам ја видео и знајући оно што знам, то је.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем, да ли има још питања што се тиче бранилаца? Окривљени? Морате да приђете микрофону, код колеге Бирмана можете да станете. Окривљени Богдановић Сима, изволите.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Прво питање је, колико времена сте пешке ишли, путовали са та два војника од њихове куће до Козлука, до тога Дома здравља?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Пешке, не знам временски.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Отприлике.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Мало смо дуже путовали, не знам тачно време.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Јесте пролазили кроз неко село?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесмо кроз село пролазили, а онај пусто је село било.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Пусто село?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, није било никога.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: То сам чекао, хвала, ово је добар одговор. Даље, како изгледа улаз у тај Дом здравља, споља, са улице гледано?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Знам, само да вратим слику. Овако, када смо ми долазили, био је овако један камион ту и била је та војска, значи улаз је овако, право су врата, канцеларија је била та, одмах са леве стране, као прва помоћ ваљда била.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Не питам за унутрашњост зграде, са улице гледано ка улазу како изгледа тај улаз сам?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Шта ја знам, већи објекат је то био.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Да ли је тај ходник у равнини са улицом, да ли има једну степеницу, десет степеница, пет, да ли има нека тераса?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Знам да сам видео ту војску ту и да су онда ухватили ове војнике, држ'о их је.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Питам само за улаз зграде.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, говорим то, а сада значи само говорим то како се сећам када су ме они водили, ја нисам ништа гледао остало. Значи, када сам видео то, то ми је само било, ја сам њих ухватио, а остало нисам ништа гледао.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Да ли сте у згради видели неког капетана?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Тамо је био, значи, стојао је онај такозвани «Симо четник», право је седео, био је овај војник што ме је довео, са њим причао, разговарао, а ја сам био са другим војником овамо до ове цуре што ме је превијала, Драгана и онда када сам изашао, само сам овако погледао, овај, право, можда једну минуто, две сам гледао и то је то било и касније ме је један.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: А како је изгледао тај капетан?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Један доктор ме је одвео у болницу, он је имао браду.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Молим Вас, одговорите на питање, како је изгледао тај капетан?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Имао је малу овако браду, ето.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Да ли је тај капетан и тај «Симо четник», да ли су то два лица или једно лице?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: «Симо четник», то је једно лице.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Да, а капетан?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Капетан, како мислите, капетан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто га Ви зовете капетан? Колико сам ја схватио, капетан и «Симо четник» је једно лице?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Добро, ја тако говорим као да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а зашто зовете капетан, код истражног судије, гарда сте звали војску.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, као вођа, као вођа тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато га зовете капетан зато што је вођа јединице?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли због тога?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Очигледно да је он командовао, видим да је он тражио да се остави, они су рекли да неће да оставе ту и да су они нешто расправљали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због тога га зовете капетан?

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Како Ви знате да је он капетан?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: То сам претпоставио.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Да ли га је неко тамо ословљавао са капетан?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам чуо за то.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: А како је тај «Симо четник» изгледао?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Сада сам Вам рекао, значи, колико сам ја видео, оно минуто, колико сам ја могао да видим, имао је само браду овако овде, малу.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Јесте Ви сигурни да сте баш у Козлуку били?
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па, у Козлуку сам био, не верујем да сам.
ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Не, тај пут, у Дому здравља у Козлуку?
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, у Козлуку, тако су ми они рекли да смо морали да идемо у Козлук, па из Козлука идемо за.
ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, захваљујем. Да ли још неко од окривљених жели да постави питање? Даћу реч пуномоћнику оштећеног, то је?
СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Славица Јовановић пуномоћник оштећених.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славица Јовановић, изволите.
СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Сведок нам је рекао да је видео камионе и та војна возила која су прошла путем и кад су прошла поред дворишта, па се онда вратила, да ли сте приметили на возилима било какву неку другу ознаку, другу боју, неки знак осим зелене, ово што сте рекли?
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам приметио, видео сам да, значи да су то те зелене те војничке боје биле.
СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а колико је времена прошло од како су они проши путем па се вратили? Да ли можете ту.
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није нешто пуно, не знам, можда не знам колико треба горе до врха и натраг па рецимо 10-20 минута.
СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала.
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Можда и мање, али ето.
СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте током тих дешавања у дворишту чули нека, питао Вас је тужилац мислим и суд, али ево ја бих ако може мало конкретније, чули неке, рекли сте да сте чули неке надимке и то, да ли сте чули име Дамир?
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Дамир? Нисам.
СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте чули Трцко?
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам.
СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Гавра?
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам.
СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро.
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не могу рећи, јер нисам чуо.
СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је било војника испред дворишта, значи нешто као да чувају стражу, или само у дворишту?
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Било је и у дворишту, било је и испред дворишта.
СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. На почетку сведочења сте поменули да Вам је познато име Дамир и да га негде препознајете као неког ко је ту имао неку командну функцију, да ли можете само то мало да нам објасните.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте.
СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Јесте, на почетку је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, одговорите.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Можете ли поновити само питање.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кад сте почели да сведочите рекли сте да вам је познато име Дамир и «Симо четник» и да Дамира препознајете негде као неко ко је ту имао.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не, то, касније сам чуо али само сам рекао за «Симу четника».

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а за то име Дамир сте касније чули да је он ту негде имао неку?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте, касније.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а да ли можете да нам кажете како сте то сазнали о њему?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: То сам касније, кроз истраживања сам сазнао, да је он био исто ту, али лично да сам га видео или чуо име као за Драгану рецимо, за «Симу четника», нисам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли се сећате имена или да ли сте уопште знали у том тренутку имена ових војника који су вас одвели од те куће где сте их срели до Дома здравља?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам, нисам, покушо сам да сазнам имена и макар презимена, нисам могао никад да добијем ту информацију, покушо сам да идем доле у Зворник у болницу да видим, јер доле сигурно имају то записано ко ме је довео, ко ме је предео, али међутим, нисам могло добити ту информацију.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Како је изгледала та расправа између њих и «Симе четника» ту у том Дому здравља?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Унутра?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Значи, ја кад сам изаш'о чуо са разговор као «оставите ви мени њега, ја ћу њега пребацити горе у болницу у Зворнику и не брините се» и овај је рек'о нећу, ако желите да нам дате ауто ми ћемо њега одбацити, ако не желите не морате и то је ту расправа била крај и онда је он дао та кола, био је човек један тај што је возио, имао је браду овако мало већу који је возио. Сећам се да је била, мени се чини да је то «Лада», била она мало дужа Хитне помоћи ауто, није онај цип, него «Лада» обична и та два војника и ја да смо сели.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте имали утисак да су Вас они препознали, значи, да Вас је Драгана препознала или неко од тих војника да сте Ви једно од лица које су претходне вечери негде водили?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Искрено да Вам кажем у том тренутку нисам ништа мислио о томе зато што је мене толико било страх, јер ја сам њих препознао, значи, видео сам да је то у ствари иста гарда што је и била, ја сам ту цуру видио, тако да сам ја са овим војником у том тренутку нисам

мислио о ничему другом сем ето код тог војника да сам га ухватио и чув'о, да нисам хтео од њега да се померим.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли кад су Вас војници одвели у болницу, да ли су они тамо нешто пријавили се као, пријавили своја имена и то или Ваше рекли тамо можда приликом тог пријављивања, да ли се сећате те ситуације?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Они су мене одвели, значи, тамо и предали у болницу. Ја сам име знао своје - Зијо, међутим, презиме и датум рођења и годиште то нисам, тек сам 1995.–1996. године преко УНИЦЕФ-а успео, јер УНИЦЕФ је нашо мог амицу и онда је он дао податке где сам ја рођен, ја сам рођен у Љубљани и тако и онда су тамо нашли моје податке и онда они су отприлике мени давали година, које сам годиште отприлике ми давали, а презиме нисам имао до тад оно доле кад су ме.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте, поново сад у дворишту ову ситуацију, да ли сте видели војнике који су тукли Вашег оца, да ли сте ту негде могли да их опишете и то?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Мени то све готово, овај, да Вам кажем не могу пуно нешто описати, јер ови војници, шта ја знам, с пушкама су били, они су ту били, шта знам, нису то неки били да кажем набилдани или нешто, били су у оним одјелима шареним, доударали ето, да сад баш опишем лице и то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: И ово, да ли су исти војници силовали Вашу сестру и у дворишту и код јаме или су то можда били неки други?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам, можда су исти били, не могу то рећи.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте непосредно након ових догађаја док је трајао рат, рецимо и Ви сте били у болници, чули ишта о томе да се нешто прича, да Вам је неко помињао ови су били тамо, па су.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Где, у болници?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Док сте у болници да ли се ту негде причало ко је учинио то што се Вама десило?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Док сам био у болници, значи, нисмо ми то пуно причали о томе, шта ја знам, опет сам живио, био сам у тој средини ту где су, значи, Срби, па нисам о томе пуно ни прич'о о томе толико.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Шта, плашили сте се да помињете или шта?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Плашио сам се и тога и свега, значи, ја сам онда у Црној Гори кад сам прешо тек са 12 година кренуо у школу, јер нисам мого доле због националности због свог имена да идем у школу. Ја сам био у болници читаво време од 1992. значи, до 1994. сам био, нисам нигде излазио, само сам био у болници на дечијем одељењу и то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А касније из разговора са неким бившим комшијама Србима, Муслиманима, свеједно, Ромима, да ли сте чули, да ли Вам је неко помињао да, били су ови, ово је било?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Што се тиче доле села, ретко идем кад доле у село тако да са комшијама доле који су нисам никад разговар'о и тако даље, а са мојим Ромима и овако кад сједнемо и то ови који су ту, који су живи што кажу они који знају нешто они кажу овако, али нисмо конкретно, нико не зна како се ко зове или не знам која је гарда или не знам, нешто, да ли је војска не знам шта је била, чија је припадница била, да ли је то била гарда или војска.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А комшија Бобан за кога кажете да је покушавао да Вам помогне пре тог догађаја, да ли сте касније њега сретали и виђали?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Бобан, он је био полицајац, значи, доле, он је иначе, комшија, он је био увек с нама, био је добар са Ромима рецимо. 1993. он је сазно да сам ја у болници и он је дошо да ме посјети и посјетио ме и тако. Треб'о је доћи следећи дан да добије потврду да ме изведе на викенд, да будем код њега, и онда је он следећи дан убијен, не знам тачно да ли у Козлуку или је у Зворнику убијен тај полицајац, али је ваљда следећи дан требо доћи да ме извади.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте чули нека објашњења његове улоге у том целом догађају осим да је то покушавао да Вам помогне, па није из неког разлога?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Он кад је дошо, кад је сазн'о Бобан да сам ја у болници, он је дош'о и пит'о, тако да било му драго што сам ја ту и тако, и он је мене пит'о шта се десило, ја сам њему говорио тако, па он каже како ја нисам чуо и то је то било и онда нисмо пуно причали о томе.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Рекли сте ово, у овом тренутку Вашег стрељања, на срећу неуспешног, да сте гледали право у лице војнику који Вас је стрељао, да ли можете, ја разумем да је био мрак, да ли можете макар да се негде присетите како је он изгледао?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Знате како, кад су ме довели рекли да станем мирно и да ћу ићи код мајке сада, ја сам ето овако стао и тамо је био један војник и само сам чуо пуцањ и убод у врат, ништа више.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Је ли тај војник имао браду или нешто?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није имо браду, није имо браду сигурно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Висок, низак?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па овако, добро већи је од мене био, сад не знам баш.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А која пушка?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Е, не знам која пушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте му запамтили лик можда?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам, али знам да браду засигурно није им'о.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, захваљујем, даћу реч Наташи Кандић, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Зијо, ја бих само питала, ту је било колико вас у Хамдијиној кући и кад су дошли ови војници?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Војника колико је било?

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, вас колико је било?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па нас је било можда до 30, тако отприлике.

НАТАША КАНДИЋ: Тридесет?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Тако.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, осим твоје најуже породице мајке, сестара, да ли се сећаш других рођака?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не могу да се сетим имена пошто сам мали био, ја сам тада дошо.

НАТАША КАНДИЋ: Накнадно, после свега кад си почео да разговараш около је ли се дошло до тога ко су остали рођаци и комшије биле?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па, има ту мојих рођака, то је готово већином фамилија, ту смо рођаци и тако, али сад да ме питате баш за име не бих знао.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а од тих девојака поред Златије, од тих девојака које су или девојчица које су биле, ако тада ниси, јеси ли накнадно сазнао ко су оне биле?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ово што су убијене јел' и то?

НАТАША КАНДИЋ: Или које су и преживеле, је ли има преживелих?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Има и преживелих, а за ове нисам, не могу, чуо сам ја имена и то али да се ја сетим сад, пошто код мене председник Удружења што ради исто, има он списак тих који су ту ноћ били ту, али ја не знам та имена, не могу се сјетити сад имена, а познајем рецимо једну цуру исто што је остала жива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо имена само значи.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имена нећемо.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, рекао је само «једну цуру».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да прекинем на време.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, ту цуру са којом имаш неки контакт, да ли се сећаш ње из те ситуације, из дворишта или тамо поред јаме?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не сећам се толико ње, јер већином сам био са својом родбином, значи, са својом родбином сам био и тако. Међутим, за рођаку кад сам то почео исто истраживити, сазнали смо за њу да је она у оном мјесту тамо, па тако да смо се чули телефоном и контакти тако добили, ето, па смо ја и она једно три-четири пута сједили тако мало причали. Она то тако има причу своју, добро, она није мени све испричала, има неких ствари које јој је тешко, ја сам већ навик'о на те

ствари, јер доста пута сам исприч'о те ствари и тако и онда, али не могу се сјетити баш ње, да кажем ње да се сјећам.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Да ли можемо овако, ти се сећаш онога што се догађало код тебе, твоје мајке?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: А где остали стоје кад ти стојиш ту, да ли можеш тога да се сетиш, где остали стоје?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па у камиону смо ми сви.

НАТАША КАНДИЋ: У дворишту кад излазе из куће?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па овако, рецимо моја мајка и сестре ту смо «на једном оно оку», овде су исто тако свако са својом дјецом, мајке са својом дјецом што кажу, овамо су мушкарци како су изведени, ударани овако ту, па онда траже паре, злато, онда су викали «нећемо дирати жене, дјецу».

НАТАША КАНДИЋ: Је ли неко имао злато?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не верујем да је имао, и да је имо ко не верујем да је дао или нешто, али знам да су тражили и то.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а кад сте излазили из Хамдијине куће да ли сећаш да ли си видео Драгану?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Драгану сам чуо, не знам неко је звао, шта ја знам, па сам чуо и онда сам је видио тада, а видио сам је још.

НАТАША КАНДИЋ: А ту другу што си помињао, ту другу девојку.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Црну.

НАТАША КАНДИЋ: Црну, јеси ли је видео ту у дворишту?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесам је видио, али сад да лик да вратим теже ми је мало.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли ти видиш кад неко од војника пуца?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Је ли видиш кад неко од војника пуца?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: У некога мислите или?

НАТАША КАНДИЋ: Па пуца, независно од тога.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па сад, било је оно пуцање у зрак и то, али није било да преда мном некога убије или стреља и тако.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли видиш, Драгана или та црна девојка да ли пуцају?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Драгана није, није ни црна.

НАТАША КАНДИЋ: Не видиш?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не видим то.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а кад сте тамо код јаме, кад ви излазите и кад вас изводе из камиона, где се ето Драгана налази, значи сад идентификујеш ти знаш ко је она?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, знам, Драгана није била ту, Драгана да ли је у другом камиону била или можда.

НАТАША КАНДИЋ: А та црна девојка?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није ни она била ту.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли се сећаш, је ли видиш тог кога ти називаш капетаном, »Симу четника«, је ли га видиш?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не видим га ту.

НАТАША КАНДИЋ: Не видиш?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не видим ту, то ујутро тек видим, значи, кад су ме довели ова два војника видим га ту у том Дому здравља.

НАТАША КАНДИЋ: Само још, у селу кад сте у Скочићу осим Бобана да ли ту у близини Хамдијине куће има српских кућа?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Има, има, одма' је са Хамдијиним кућом одма' имају српске куће ту, има и онај комшија, сад не сећам се да ли су они ту били или нису, не знам баш.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли неко од њих долазио као Бобан што је долазио?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није, само Бобан је долазио.

НАТАША КАНДИЋ: Само Бобан?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Само Бобан.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се ти сећаш неког од српских комшија?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Никога?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не, ја се сећам само Бобана зато што је Бобан код нас нон-стоп био у селу, нон-стоп је с нама био овако или на сјело сједио код некога или тако долазио, зато њега знамо.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Кад сте у болници, кад су те довели ови војници, јесу те војници оставили или?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, ту су ме предали.

НАТАША КАНДИЋ: Предали.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Предали су ме, био је један полицајац на портирници у шареном одјелу, полицајац углавном онај тада полицијска она шарена плава одјела било, имао је беретку плаву исто на себи и њему предато и он ме је одвео касније горе на дечије одељење.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, лекар који је те примио је ли те питао шта се догодило, одакле ране на теби?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није, ту нисмо пуно причали, односно тај полицајац је прич'о с њима, ја нисам пуно ништа прич'о, лекар ме, та докторица ме примила.

НАТАША КАНДИЋ: Јеси ли неком испричао шта се догодило, да су те бацили у јаму, да су ти тамо мајка и сестра?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па прич'о сам ја касније докторици.

НАТАША КАНДИЋ: Којој докторици?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ова што ме је и примила.

НАТАША КАНДИЋ: Како се зове она?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Љиљана се зове, она је сада тренутно у пензији, јер у њу сам имо нешто највише поверења и тако с њом сам неколико пута прич'о и тако да.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је она рекла?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па ништа, она је ето, шта ћеш рат је и оно, к'о ратно стање како и јест било.

НАТАША КАНДИЋ: А ти војници који су те довели јеси ли их видео касније?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није, рецимо пре две године кад сам иш'о доле код ове докторице, па сам баш пит'о за њих и она је мени рекла да су негде 1996., ја сам већ био у Црној Гори, да су долазили ту у болницу да питају за мене како сам, где сам и ето, и то је каже задњи пут да су они тада долазили и ето.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Изволите колега Батрићевићу.

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: Бранилац оптуженог Шевића. Ја бих Вас молио да у неколико речи објасните, нама и суду, од чега сте Ви то лечени ако изузмемо оно лечење од повреда које сте имали и где?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: У болници сам био, значи, са тим повредама.

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: Добро, то у реду.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: И онда сам ост'о ту, да ли је то под заштитом УН-а или негде, јер ја нисам мог'о нигде да идем, нисам мог'о ићи за Федерацију, јер није било те размјене неке, у Дечији дом у Бања Луци нисам због имена нешто мог'о и у школу нисам мог'о и онда сам био ту, док није неки пројекат створен у Игало, у «Др Симо Милошевић», онај, «Дјеца у невољи» се звао пројекат и онда сам пребачен тамо у тај Институт и ту сам ост'о, значи, им'о сам мало тих ноћних мора и тако, па сам мало и на те неке терапије иш'о код њих, и фала богу све се то касније решило и оздравио, и онда УНИЦЕФ ме преузео 1996. негде, онај се треб'о затворити тај Институт, сад је то затворено већ, и онда су они мене пребацили у Дечији дом «Младост» у Бијелој и ту сам све био значи, до 2001. године.

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: Дечији дом «Младост» у Бијелој то је дечији дом, је ли тако?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: Ту није било никаквог лечења. Моје питање је било везано за лечење и која природа лечења је била ово што сте Ви мало пре споменули терапија, да ли је то психијатријско лечење, да ли је то психолошки третман и да ли постоји нека дијагноза?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Сад тренутно ја не знам то стручно да се изразим, али ћу ја својим речима.

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: Како Ви знате, како Ви кажете.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја сам мало те море им'о, враћало ме мало тамо у прошлост и тако па сам иш'о код, био је педагог, психолог, не знам сад тачно шта, па сам на те разговоре иш'о доле, то је у Институту кад сам био.

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: «Симо Милошевић»?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: У «Симо Милошевић» доле и само на то стриктно само на то само сам иш'о и то је то.

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: Добро, хвала Вам лепо.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: А у болници док сам био то је било само због те ране, али то је већ зарасло, али сам осто ради других ствари у болници.

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: Ја бих Вас молио да се вратимо поново на, ово што кажу, немио догађај. Кажите Ви нама, да ли су приликом тог силовања, како сте мало пре објаснили госпођи Живановић која Вас је питала, да ли је при томе или уопште за све време док сте Ви посматрали тај догађај који се одвијао и преко дана и увече и тамо пред камионом, да ли је био неко везан?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Везан?

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: Везан.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није нико био везан.

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: Жицом, конопцем?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није био нико везан колико ја знам.

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: Добро, хвала. Речено је «нико није ни убијен пред вама».

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није нико.

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: То сте већ рекли, чини ми, се мало пре.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, да.

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: И у дворишту исто, а у дворишту тамо, у авлији?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Предамном није нико убијен.

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: Добро, ја Вам се захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, Наташа Кандић.

НАТАША КАНДИЋ: Па ја мислим да само мора прецизније да се пита да ли је он видео да ли је неко био везан, а не да се пита тако да он каже «нико није био везан».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мислим да је разумео питање и да је тако одговорио.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли си видео да ли је неко био везан?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, молим вас, Ви питате да ли је неко био везан, Ви питате тако генерално, то може да буде и то да ли он уопште има неког сазнања о томе да ли је неко био везан, молим Вас он је дете и

било ко да је пита се да ли је он видео да ли је неко био везан, тако га питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је примедба на постављање питања. Добро. Да Вас питам још пар ствари. Узмите воду, узмите. Само значи, овако, Ви сте рекли да ту Драгану сте запамтили, да ли можете да је опишете сад, рекли сте да је плава и млада, шта још можете да кажете за њу? Како би је описали?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Плава, имала је отприлике косу овако довде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи до рамена?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Фина, онако мало бијела је у лицу, није да кажеш да је тамна боја или нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли висока или ниска?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није висока, није висока, онако средње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Средње висине?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да. Можда мало већа од мене, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већа од Вас сад?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја, ја, сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви високи?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад тренутно?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам, нисам никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да Вас питам, је ли пунија или мршавија била у том тренутку?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не, била је оно баш fine грађе, није била ни мршава нити пунија, онако значи, била је баш оно, како се каже, баш фини линију, не знам ја како се изразити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. За ту црну девојку што сте исто запамтили, шта можете за њу да кажете, исто да је опишете?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: За њу не могу нешта пуно рећи, јер нисам пуно обраћ'о пажњу на њу, али могу рећи да је и она тако била млада и није ни она била, да кажем нити пунија нити мршавија, значи, била је исто овако fino, а да је нешто баш нисам пуно запаж'о за њу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Црна коса је ли тако?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кратка коса, дугачка?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Коса је исто овако до рамена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто до рамена. Да Вас питам, висина њена отприлике? Је ли нижа од Драгане или вишља?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ма исте су ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исте висине. Што се тиче конституције? Грађе?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Мислите је ли дебља или мршавија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дебља, мршавија?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ма не, исто фине линије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би могли да их препознате ако би видели фотографије њихове?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Црну ову?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И црну и плаву.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па плаву би можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А црну?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Црну не бих сигурно, јер нисам запаж'о лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте видели тога јутра у Козлуку, рекли сте испред Дома здравља видели сте Симу један минут, «Симу четника».

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да опишете? Рекли сте да је имао малу брадицу.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја, им'о је малу брадицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Висина његова, конституција?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам, седио је овако на столици тамо, овај други човек што је био са мном, војник, он је стоји тако причали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели да ли је био крупнији човек или је био ситнији, што се тиче грађе?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па не знам нешто вако мало је, шта ја знам, можда стомак имао или нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало крупнији? Шта, шта значи овако показујете. Због транскрипта.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па није баш да кажете крупан или то, али био је онако средње, да кажем, отприлике »од мог ока« кол'ко сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте у том тренутку могли да видите?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да Вас питам то у Скочићу, да се вратимо на Скочић сад, јесте видели можда да ли је било улажења у куће мештана, узимања неких ствари, претресања кућа и тако?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Овај, знате ја сам био у тој кући где смо сви били, шта се дешавало са другим кућама ја то не бих знао рећи, јер нисам видио за те остале куће, јер ми нисмо ни могли да изађемо из дворишта тамо да одемо, а камоли да видимо да ли је неко улазио или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте видели можда, морам да Вас питам, то су тачке оптужнице, нешто значи, да је наређено мушкарцима да врше орални секс између себе?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли разумете питање?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, да, разумијем, разумијем шта је, нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било пуцање неко, убиство значи, на лицу места ту у дворишту куће?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Предамном никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред Вама ништа. То сте одговарали, ја чисто да. Добро. Овде имамо још један навод из оптужнице, вероватно би испричали да сте то видели, то је нешто упечатљиво онако догађај, у вези одсецања пениса, полног органа, да ли сте то приметили, да ли је то било?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам то, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вероватно би то испричали да је то, али чисто морам да Вас питам, значи то су неки од навода оптужнице.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не, не, разумијем, али нисам ја то видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то не знате. Јесте чули можда нешто?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам никад, ево први пут да ово чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је био неко на земљи, да ли је био неко пребијен, па је лежао на земљи онесвешћен или мртав од мушкараца?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па било је онако како су изводили па некога доле оборили, некога био уздигнут па га дигне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па га оборе па га дигну?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али да је био баш да је лежао на земљи, па су га са «орук» убацили у камион?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није, јер све су ухватили овако како сам ја, све су их дизали и стављали горе и да су кога вукли можда или нешто није него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш су сви ходајући ушли у камион што Ви знате?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да Вас питам исто то, значи, у камиону док сте се возили до те јаме. Да ли је неко лежао у том пртљажном делу камиона код Вас? Лежао у смислу да не може тог да убаце па да лежи, у смислу да стоји да седи.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је онесвешћен? Да ли је мртав? Да ли је утоварен на тај начин, значи, да лежи, да остане да лежи, да ли се сећате?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није. Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вашем камиону није?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Није, није. Била је оно гужва у камиону сви, али није да неко лежи ил' не знам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је неко тучен са бандашем од бицикле? Ви сте рекли да је било шутирања, било је ударања ногама, да је било са кундацима и тако даље. Али са бандашем од бицикле.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Сад не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то видели?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам то видио, знам да је било тога, али чиме је тучен, видио сам највише оном пушком, она задња страна доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кундак тај?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да. Али то бицикла и то, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кад сте већ били утоварени у камион, кад сте требали да кренете, јесте ли видели да се неко накнадно прикључио од војника? Да се неко накнадно прикључио тим војницима и ушао у камион, који није био у том тренутку у дворишту, у кући, који није видео шта се дешава него накнадно. Да ли сте видели то можда, него је накнадно пришао кад сте већ били сви у камионима и кад сте требали да кренете.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте то видели? Добро.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: То је овај мањи возила било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо неке фотографије. Сад ја не знам колико би Ви то могли да препознате, ја бих Вам показао. То су припадници јединице, те који су се фотографисали у једном тренутку. Значи, према наводима одбране то је после овог догађаја. Е сад, нас интересује само да ли би Ви то погледали, имајући у виду шта Вам се дешавало, и евентуално ако можете некога да препознате, да нам кажете можда кад видите и тако даље. Добро. Шта?

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: Ако хоћете да нудите фотографије, ја бих Вас подсетио да Ви нисте чули од овог сведока ни у претходном поступку нити оним кантоналним изјавама, ни данас на главном претресу ниједан опис било ког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Није то спорно.

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: Добро. Па у том смислу бих ја ставио примедбу у вези са евентуално извођењем овог дела, овај, у смислу противљења, ништа више. Значи, како Ви одлучите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ваше право.

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: Ништа. Хвала. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Драго ми је. Чули смо примедбу, ми би ипак показали те фотографије. Значи, ако можете нешто да видите, без обзира што се одбрана противи. Ставићемо фотографију «А» на документ-камеру, погледајте, ту на екрану ће Вам се појавити. Колега Бирман је ту. Режија, да ли можемо да видимо фотографије са документ-камере? Ја се извињавам режији, наша кривица. Погледајте.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Могу ја и за дом здравља доле, јел' могу ја све кога препознајем јел'?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, хоћемо ли горњи ред да видимо с лева на десно, горњи ред ови људи што стоје, овај с лева на десно је први високи мршави. Ето, њега да ли препознајете у горњем реду? Добро. Овог поред

њега? Значи, прву двојицу из горњег реда не препознајете? Добро. Овај са брадом што нема косу? Не препознајете ни њега?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имамо сада, поред њега је овај момак са качкетом. Да ли се њега сећате?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Онда поред момка са качкетом се налази овај момак који је онако раздрљен, који има неки ланчић око врата и пушку држи у левој руци. Да ли се њега сећате?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Поред њега је овај момак са раздељком.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад овај на крају, има и не види му се лик, што држи леву руку преко лица.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не види се. Добро. Значи, у горњем реду никог не препознајете?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Никог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У доњем реду исто чуче, идемо исто с лева на десно.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Овај први овде, с брадом доле, ал' нисам сигуран, овај ја мислим да је он био овај, тај што нас је одвезао до болнице, што је дао њему дозволу да нас вози од дома здравља до болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Козлуку што је дао сагласност да се вози до болнице?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте, и он је био као возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога мислите? Како?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Возач да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је био возач?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ови што су поред њега са кучетом?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не препознајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не препознајете. Добро. Овог поред са митраљезом, има траку.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не препознајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не препознајете ни њега? Овај са цигаретом?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ни њега не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И овај последњи у доњем реду са беретком и митраљезом?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ни њега не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, само фактички овог првог с лева на десно у доњем реду са брадом, мислите да је возач који је.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Који ме, значи, одбацио до болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ништа, хајмо фотографију Б. Погледаћемо сад фотографију Б, ту има више припадника јединица, Ви добро погледајте, мало је ситнија, па ћемо да изоштримо. Ево горњи ред, опет с лева на десно, Ви погледајте још једном, па ћемо да кренемо. Да ли можете неког да? Да ли сте погледали све ликове?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесам, не могу, има само овај овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који сад?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Четврти, значи, овде овај исто са брадом, ово остало не могу да препознам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А ко је он?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: То је возач овај. Нисам сигуран али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте сигурни? Али мислите да је возач. То је тај у горњем реду са брадом? То је као онај на претходној фотографији што чучи. С лева на десно, добро. И ове остале не знате? А погледајте ову девојку, ту у горњем реду што је.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Гледао сам али, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да препознате? Добро. То је једина девојка на овој фотографији па, добро, ништа. Погледаћемо још и ову трећу што имамо фотографију, ако ту можете некога да. Само кажите кога видите или кога препознајете и то је то. Нећемо да идемо појединачно. Погледајте добро. Да ли видите?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Овај овде предзадњи у горњем реду пети по реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пети с лева на десно?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Овај посебно одјело што има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Он мало лични на овај, овако из профила кад гледам на овај, »Симу четника« што су га звали. А овај овамо трећи, то је овај што мислим да је возач био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи говоримо о горњем реду. С лева на десно, за овог трећег, у горњем реду мислите да је возач?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно што сте га спомињали малопре. А овај пети с лева на десно, је ли тако, у горњем реду? Овај што има окренуто, главу окренуо мало улево, је ли тако, према левом рамену? За њега мислите да се ради о »Сими четнику«?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је то. Ништа, хајде да видимо само, имамо још да погледамо ове фотографије из Скочића, односно да погледамо фотографије од 1 до мислим 17.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Господине председавајући само једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћете после рећи, сад гледамо фотографије. Добро, ево погледајте ову фотографију 1, је ли Вам познато?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то?
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ово је овде овамо, овај, моја кућа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која ова бела?
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Велика, овамо што се мало слабије види.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са десне стране?
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте. А ово овамо је од амице.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Право? Право ова кућа то је од амице?
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, ова овамо што се мало види као не знам
шта је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ова од амице је десно, та бела.
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: А право је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Право је Ваша кућа?
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И то је Скочић је ли тако?
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хајде сад фотографију број 2 да видимо.
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: То је, значи, исто моја кућа овамо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте. Морате да кажете шта је то овамо, лево,
десно, право? Мора да се сниме да знамо тачно која је. Значи, ова право
по средини то је.
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ова овамо рецимо са.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са десне стране.
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Са десне стране је моја кућа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У горњем десном углу је добро, Ваша кућа.
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: А ово овамо не знам, то је од наши ови.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је фотографија број 2 била. Идемо на
фотографију број 3. Ту не видите ништа? Као ни ја.
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Овде ништа не видим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајдемо фотографију број 4. Ништа? Добро. Идемо,
фотографија број 5.
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ово је моја кућа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваша кућа?
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хајдемо да видимо фотографију број 6. Исто
Ваша кућа?
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Моја кућа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Види се по Вама, по реакцији, да сте препознали.
Добро. Фотографија 5 и 6 је кућа сведока Рибичић Зије. Хајдемо даље, број
7.
СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Познато ми, ал' не могу се сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не може да се сети за фотографију број 7.
Фотографија број 8.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: То је, мени се чини, иста кућа ко и горе, али не могу се сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Не знате?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Број 9. То је то исто.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хајдемо десетку.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Е ово је она кућа, значи, овај кад се улази ово је прва кућа од Хамдије тог мог рођака, а иза те куће је та кућа где се то десило. Ово је улазак у ту авлију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је улазак у то двориште где се то десило?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да. А тамо иза је та кућа недовршена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли се види та кућа?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Видите овамо, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само кажите ми где овамо да видим?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Са лијеве стране, доле у ћошак видите, можда улаз у још једну кућу. Е то је та кућа, недовршена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На фотографији број 10 с леве стране у углу налази се улаз у ту Хамдијину кућу, је ли тако?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова кућа чија је?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Исто од Хамдије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто Хамдијина кућа?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Само старија, а оно је новоградња, а није довршена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ово је то двориште где се то дешавало?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да. Ето тамо одмах, то двориште, ово је улаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то испред оне тамо куће или испред ове?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Испред оне тамо куће, ово је главни улаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, заједничко двориште?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да, да, то је његово све, па је заједнички, није раздвојено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми сад то двориште где се то дешавало не видимо. Је ли тако?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Овде не видимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На овој фотографији не видимо. Добро. Хајдемо фотографију број 11.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ово је негде иза, не знам која кућа, не могу се сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Не знате, не може се сетити.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да је напред знао би'.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Фотографија број 12.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: То је кућа исто од Хамдије, то је та кућа само што смо на претходној оној слици, сад се види ово је са стране снимано, а ево ова кућа овај новоградња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово с десне стране иза што се види, то је та новоградња?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, то је фотографија под бројем 12 била. Хајдемо тринаестицу.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: То је та кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је та Хамдијина кућа?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И где се сад то све дешава? То двориште.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: То се дешава тамо са друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не види се?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не види се одавде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лево, значи, ово је са десне стране, оно се догађа са леве стране?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ово је овамо већ даље српске куће. Јесте, ово овамо су већ доле овај, имају српске куће и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ту је некад била овако ограда, сад ту нема ограде, али. Исто, то је кућа Хамдије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У четрнаестици исто Хамдијина кућа? Добро. То је то. Хајдемо даље, идемо 15. Не можете да препознате? Не знате шта је?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Само да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. 16.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Мислим да је улазак у село, али не знам, не могу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је, говорите за петнаестицу?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фотографија број 15, мислите да је улазак у село?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: У село, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хајдемо број 16.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Исто тако, не могу потврдити, али сад је мало другачији пут, али мислим да је улазак у село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хајде да видимо још ову 17 и. Да ли је Вам је то познато?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесте. Ово је кућа од Хамдије, ова тамо право велика, ове остале су овамо комшије, значи, ово где је ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Ова тамо право, ова велика огромна, то је од Хамдије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа. То је то. Захваљујем. Снежана Николић-Гаротић.

ЧЛАН ВЕЋА-СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Морам да Вас питам пар ствари само. Да ли је неко још из Ваше породице био у прилици да гледа силовање Ваше сестре осим Вас?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да гледа?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА - СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Да.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Овај, била је ту мати.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА - СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Ваша мајка је гледала како јој силују кћерку?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: То што се тиче оно код куће што се десило испред куће и то. Ту је била мати, ал' није могла ништа урадити, ал' она је ту била немоћна к'о ни ја, сви смо гледали, шутили.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА - СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Да ли је покушавала нешто да виче или да спречи?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па галамили смо, мајка је плакала, и друге жене су плакале, али нисмо могли ми ништа да приђемо да нешто овај. А тамо кад је било други пут, она није била ту.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА - СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: А кажите ми да ли сте Ви били у прилици да гледате како Вашег оца муче?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Нисам имао прилике да видим како га муче. Ја сам видио кад су га избацили, да су га ударили можда два-три пута можда свуда.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА - СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Чиме?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па било је једанпут оном пушком, онај задњи дио.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА - СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: У тело? У главу? Како? Ако се сећате.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па можда у стомак овакав, знам да је био крвав, то је можда унутра док су га ударали.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА - СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Он се нешто бунио или се нешто супротстављао?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Сви су се бунили мушкарци.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА - СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Мислим, да ли се супротстављао нешто војницима или?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па јесу зато што су тражили злато и паре, оружје. А мој отац је говорио «немам ја то, одакле мени то?».

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА - СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: У том смислу се супротстављао да каже немам.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да. Кажу «ти лажеш, ово-оно, дај паре».

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА - СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Кажите ми, јесу ли жене молиле за децу, да се деца поштеде? Јесте ли тако нешто чули?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Молиле су и за дјецу, молиле су и за мужеве своје. А они су на крају рекли неће бити дирана дјеца и жене, а за мушкарце нису ништа говорили.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА - СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Кажете да сте дошли, јер је Ваш отац чуо да у Босни неће бити рата?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА - СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Међутим, интересује ме то време пре овога догађаја, јесте ли нормално живели? Је ли се нормално радила пољопривреда? Јесте ли смели нормално да идете напоље да се играте?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесмо, јесмо ишли смо нормално све док није мој отац чуо да ће бити рата.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА - СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: А кад је то било?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па не знам сад који је датум, слагаћу Вас овај, онда смо ми отишли у Лозницу код тог човјека гдје је он радио. Дао му човјек кућу и све да живи. Рекао је «остани ту све док се не заврши», а мој отац направио кућу тек тако рећи, оно 1989.-1990. а овај и он је се вратио тамо, чуо је да неће бити рата у Босни и Херцеговини и да се вратимо сви. И овај, ми смо се вратили ту ноћ и то је то било кад смо се вратили, а било је доста људи који су већ отишли, Муслимани који су већ избегли, јер нас су већ и Муслимани звали да идемо, ми нисмо хтели. Па су нас звали и наша родбина и пријатељи, они који су већ отишли у Словенију рецимо и у Немачку горе, па су звали «'ајте с нама». Ми нисмо, јер смо остали ту, контали да нас неће нико дирати, нисмо били никоме дужни ни криви нешто.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА - СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Да Вас питам још нешто само, кад сте сазнали да су сви Ваши настрадали? Кад су Вам то рекли? Како Вам је било после знате, само што сте дошли, нашли сте породицу и онда се ово десило.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Знате овај, кад сам то све у болници кад сам дошао, онда сам онај, значи, сконтао, значи, претпостављао сам и кад сам тамо био већ, ал' сам у болници схватио, значи, да је то био онај масакр био. Али овај, за три сестре које су остале иза мене, овај, пошто већ толико година је прошло од истраживања и то, нисмо пронашли, значи, овај, верујем за њи да су мртве, јер ни брата нисам нашао нити сестру ниједну нисам нашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа. Захваљујем. Ако нема више питања, ја бих Вас само питао да ли истичете одштетни захтев и да ли се придружуете кривичном гоњењу?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да ли ми можете објаснити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одштетни захтев, имовинско-правни захтев, значи, за накнаду штете коју сте претрпели.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли се придружујете кривичном гоњењу према тим људима који су то урадили што су урадили.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И једно и друго је да одговор?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хтео бих да Вас, да дам реч сада, примедба има Богдановић Сима. Окривљени Богдановићу, хтели сте да кажете. Морате да приђете. Два питања?

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Једно у вези фотографије, а и друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда приђите, значи питања су. Дозволићемо, мада ми већ сугеришу сви да правим паузу, али хајде, ако су два питања.

Шта хоћете? Приђите.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Нема фотографије на екрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта хоћете да питате у вези фотографија? Да видимо прво питање.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли препознаје ту зграду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зграду?

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она фотографија Ц? На којој на Ц? Да, фотографија В. Хоћете да погледате сад фотографију. Мора да погледа. Ево, погледајте зграду мало.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли знате која је, да ли си имао прилике да видиш ту зграду?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Сличан ми улаз к'о у дом здравља, али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли има степенице овако са ове стране да се уђе?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли је писало тамо дом здравља?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где тамо?

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Па где би?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На тој згради?

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да. Је ли то дом здравља, покретна болница или нешто треће?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Амбуланта ја мислим да је писало.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Амбуланта?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: А значи тај улаз није Вам познат?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је. Ништа. Захваљујем. Ако нема више питања, ја бих Вам се захвалио. Само да Вас питам за трошкове. Да ли имате неке трошкове за долазак данас у суд?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па имам овај трошкове овај, имам за храну, за превоз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. хајде да видимо прво за превоз. Како сте дошли?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Дошли смо онај, са аутобусом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта од Тузле до?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: До Београда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико кошта повратна или у једном правцу, како год хоћете.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам, ал' 45 марака, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су конвертибилне марке? Како беше тамо? Колико је сад то? 25 евра, значи, то је на пример 2.500,00 динара, је ли тако? То је шта? Је ли тако? У једном правцу или?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: У оба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оба? То је повратна карта 2.500,00 динара. Добро. Што се тиче трошкова превоза, храна, исхрана?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Па храну, јео сам овај, нешто ту овај, кафу попио и то не знам кол'ко је то мене испало око 1.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто ручали?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Јесам, јесам. Доручковао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам подмирује 5.000,00 динара све заједно?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Не знам кол'ко је то динара, ја мислим да може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је 50 евра на пример, односно ја не знам тих конвертибилних.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Подмирује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако? Је ли сам добро израчунао? Је ли Вам подмирује 5.000,00 динара потребе за данашњи долазак у суд?

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ништа.

ОДОБРАВА СЕ исплата трошкова сведоку од 5.000,00 (петхиљада) динара, на име путних трошкова и трошкова за исхрану, који ће се исплатити на руке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа. Ја бих се захвалио Вама.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Овај, да ли ја могу присуствовати овде у публици?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може. Ми ћемо сад да направимо паузу.

СВЕДОК-ОШТ. ЗИЈО РИБИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ видим да је нервоза са свих страна, тако да ћемо једно, на пример, сад је 12 сати, значи у 12,20 се видимо поново.

Пауза значи до 12:20 часова.

Наставља се главни претрес.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је заседање напустио адв. Малешевић Сава, те ће га по заменичком пуномоћју у даљем поступку замењивати адв. Иван Јанковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесмо сви ту? Добро. Изволите.

АДВ. СЛОБОДАН БАТРИЋЕВИЋ: Због суђења после подне у истом суду ја бих молио ако могу да напустим у 13,30 часова. Уствари ,можда ће бити и готово, али замењиваће ме колегиница Живановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није проблем никакав. Добро. Значи нека уђе Агановић Шериф.

Испитаће се

СВЕДОК ШЕРИФ АГАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Агановићу можете да седнете ако Вам је лакше.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало спустите микрофон, добро. Је ли можемо?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Може, може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Агановић Шериф, узећемо Ваше личне податке прво, од оца?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Мехмед.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша година рођења?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: 17.02.1949.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где сте рођени?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Скочић, а Зворник је општина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Општина Зворник, добро. Са адресом, где станујете?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Моментално Љубаче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли има нека улица и број?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: 180.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта сте по занимању?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Земљорадник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте сведок и оштећени наравно, а као сведок, саслушавате се као сведок, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни једино да одговарате на питања чијим би одговорима себе или неког свог блиског сродника изложили кривичном гоњењу, знатној материјалној штети или тешкој срамоти, је ли јасно то упозорење?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, код нас у кривичном поступку се полаже заклетва, па ћу ја говорити текст заклетве, Ви понављајте за мном и онда ћемо констатовати да сте положили текст заклетве. Значи: заклињем се.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему ономе.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да ћу све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О свему оном.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: О свему оном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Што пред судом будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато. И да ништа од онога што ми је познато.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: И да ништа од онога што ми није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте саслушавани, већ знате на које околности, треба да се изјасните, због чега сте данас овде. Испричајте нам шта се то десило, хајде испричајте нам прво за тај Скочић, упознајте нас мало какво је то село, значи структура становништва пре рата, колико је било Срба, колико је било Муслимана, колико је било Рома? Како је то било, хајде знате, хајде да чујемо.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па то је било све састављено, било је Срба испод нас, низ нас су били Муслимани, опет иза Муслимана опет Срби, а ми смо били у средини, тако фино смо живили. Мислим, углавном ми смо фино живили и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли није било никаквих проблема пре рата?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Никада нисмо имали проблема са комшијама, ни са Муслиманима ни са Србима, радили смо заједнички

такорећи што треба помоћи ми њима, они нама и тако то је ишло, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је ли био неки верски објекат у селу пре рата?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Била је џамија једино близу моје куће баш, можда километар и по, два тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте живели у кући је ли тако?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са колико чланова Ваше породице?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па, био сам тада само ја и жена, син ми био у Немачкој, само ја и жена смо били, нисам имао тада дјеце више осим једног сина и тако само ја и жена, и био ми пунац и пуница са мном ту живели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са вама су живели, како се зову они?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Биберовић Нуриф и Биберовић Мела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И кажите нам шта се десило то, је ли то 12. када је било, је ли се сећате тога?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Датума?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Датума никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Углавном знам да је једног дана то било, све лепо онако нормално, ја сам изашао напоље да напојим краву. Штала ми је можда једно 50 метара од куће и отишао сам да напојим краву, када сам ја видио камион прошао према џамији и ауто неки «варбург» без ауспуха, то се дерао пуно шта знам, у том камиону била војска. Гледао сам, близу ми је пут, кућа пут, и чуо се звук све док нису дошли џамији горе, више моје куће ту. Можда је то било, чуо сам ја да се угасио камион и то ауто, не чује се више да је упаљено ни камион ни ауто. Него прошло је можда 10-15 минута само се дигла прашина, џамија је легла доле, нема је. Види се џамија од моје куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли се чула нека детонација, експлозија нека?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да, чуло се нешто пукло и џамија је легла, прашина се онако дигла и тако. Шта је сада, ништа, ја напојио краву и затворио у шталу када кажем ја жени хајмо ми доле где ми је отац и мати, јер ја сам на крај села, а они су усред села мој отац и мати су живи. Хајде идемо доле мало да будемо, и тако ја чујем да камион иде одозго за мном, ја идем путем камион иде за мном и жена ми ишла за мном, али ја сам се некако склонио за једно сијено, било сијена једно сађено и ја сам се, 'ајде да се склонимо у оно сијено да камион прође. Стим жена мене није видела како сам ја иза сијено отишао, жена је продужила пут доле где ми је отац и мати, и изгледа да није ни стигла дотле, шта ја знам, како више нисам ни видио нити знам шта је са њом ни

данас дан, и они су прошли доле. Код задњих кућа доле, крај села, код Рибића Хамдије у тој кући су били сви, цјело село наших 33 ваљда било, и камион дошао ту код оне куће и почели их тући и шта ја знам, ја сам исто продужио полако путем доле према њима, шта је то, како, шта, није ратно стање ја мислим, шта ја знам мени је све лијепо било, ја мислим нико ме није напао, нико ме није дирао. Ја доле, кад ја видим да они, чујем ја помажу тамо, шта ја знам код оне куће, и ја била је нека жара близу куће, био ту стари ВЦ неки вањски, па сад ту жара то ВЦ оборено, можда три, четири године прије и ту сад никла жара, шта знам, велика жара била и ја ту се сакријем, не видим ја сад ништа туда нормално, само чујем звукове како они помажу и то. И тамо код Нухановић Арифа на врата су дошли тројица и овај зове «Ариффе отвори, отвори, отвори», неће да отвори човек, значи, они су ударили ногом ваљда о врата, а одбили врата шта знам и њега су извели и доле чуо сам он како је помагао два пута јако је помагао «јој, јој», трећи пут једва сам га чуо. И то је тако трајало можда туди једно можда пола сата, па и 40 минута, шта ја знам тачно колико времена, сад то углавном сат није. И само чујем како су рекли «хорук», да ли су некога бацили у камион мртвог, шта ја знам и «пењи се, пењи се на камион» то сам чуо, «пењи се брже, брже» и како су сјели у камион, упали се камион и пошли су за Козлук према Зворнику. И почели су пјевати неке пјесме, шта ја знам, и ја више нисам чуо ни шта је са њима нити знам. После можда је прошло једно три, четири сата, то је већ мрак био када се то десило, увече, ја се некако привучем до оне куће, не чујем никога живог ту у селу, ја се привучем сад ту да видим да ли има некога ту у тој кући или мртав или жив, кад ја дошао некако до оне куће, то је можда до 100 метара, ја дођем туди кроз село, кућа до куће, тако сам се пребацио, видим ја нема никога ту, видим крв да има ту где су били, оне хаљине њихове све бачене ту на том дворишту, документе, то све разбацано, нема никог ни живог ни мртвог није било, нисам нашао никога туди. После не знам шта је било са њима, после сам ја чуо да су они пребачени у Малешкић горе, ту ми скинута једна сестра рођена моја сестра Сафета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо, немојте имена. Сестре и братанице, немојте имена. Знамо ко су, значи, оне су заштићене, имају псеудоним.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Сестра, па од мог брата једна ћерка, од млађег брата, па друга ћерка од старијег брата, ту су скинуте. После ми смо дошли до договора са сестром, питамо где су они пребачени и како, да ли знате ви шта за њих, каже ми смо знали све до Малешкића ту, ми смо ту скинута, а они су одвежени горе даље негде и они нису знали више шта се дешава са њима. После некако ми дођемо до броја телефона од моје сестре, мислим после ја сам се пребацио у Немачку, био ми син прије тога у Немачку, прије можда на годину дана и брат у Берлину, па су они чули ја сам се пребацио до Митровице Сремске и чули су да сам ја ту.

Ја сам се пребацио за Берлин. После дошла ми и сестра и њу смо некако пребацили у Берлин и питали смо је да ли је ико био неки комшија туде да познаје некога од комшилука, каже није био нико, него да су били шта знам из Руме, Лозница, Шабац, тако туде су били ти људи шта знам, а да наши туде нису били ниједан. Није познала никога. После се она опет вратила том човеку, том што је тај Радослав, њу Радослав узео за жену, одвео је себи тамо, шта знам и она дана дан и живи тамо и има дјецу са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је то?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: То је то, више ја не знам даље, јер колико сам питао сестру да она не зна више како су они пребачени даље са камионом, они су ту остали и она није знала више зато где су они пребачени ни шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да Вас питам, пошто не знате датум рекли сте, време какво је било, је ли било летње или је било?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па ја, шта ја знам, тако пред јесен. Тако ово вријеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сати, је ли можете да определите? Колико сати је било, је ли било или хајде, доба дана да видимо?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па онако увече је било око можда 6 сати увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била видљивост добра или лоша, је ли се видело нешто?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видљивост, да ли је могло да се види голим оком?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па тако ето, можда у ово доба, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро ово доба је сад ће 1 сат, али Ви сте сада рекли око 6 сати?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па да, али, то је такво вријеме било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Таква видљивост као сада. Добро.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Већ је пао мрак помало, онако ето можда и касније мало и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте ту када сте били скривени ту иза тога стога сена, односно иза те жаре после јесте видели да је неко улазио у куће од тих припадника војске да је претресао, да је узимао неке ствари?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Други дан, то је било други дан, јер ја нисам се могао извући туде никако даље. Други дан ја сам пошао према Шепку, према Шепку доле сам пошао, па или живот или смрт, значи, нема даље, тако сам се одлучио нема мог народа толико, значи, одведени па сад не знам ја гдје ћу, шта. Идем у Шепак на мост па да се јавим, па нека раде шта хоће и ту сам се зауставио, ту сам преноћио на мосту и други дан дошао је један са аутом, имао је ваљда то је полиција била палете ту,

двие палете имао оне, шта знам оне, како се зове, он нас је пребацио до у Зворник да се ми одјавимо. Пита мене где хоћете да идете, хоћете за Митровицу или за Мађарску?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Ја кажем у Мађарској никад нисам био у животу, а у Митровици имам тамо фамилију, па би ишао тамо у Митровицу и тако он нама дао те папире и да сам туда ето прошао тамо за Митровицу сам отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам Вас питао у вези улажења у куће, претресања те војске те вечери када сте Ви били скривени. Нисте ме разумели.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да, када су, онај полицајац је вјероватно био, када нас је пребацио за Зворник, а Шепак је доле према Бијељини, а Зворник тамо, а ми смо између Шепка и Зворника, када смо пошли за Зворник ондак ја, поред пута онако, наше су куће поред пута, ја видим људи иду са тракторима, са фрезом, пуни су трактори, фрезе пуни свашта, ето, да нешто товаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас питам за Ваше село, за Скочић?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: За Скочић, да за Скочић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи да су то те фрезе и тактори, то су из Вашег села?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Не знам који су са фрезом, ја сам у ауту био, он човек нас вози горе према Зворнику, а наше су куће овако асфалт иде прем Зворнику, а наше куће поред асфалта овако, и ја како сам гледам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта Вас питам, покушавам, значи, док сте били сакривени и док се то тамо дешава шта се дешава у том дворишту, да ли Ви видите да неко улази у куће, да ли претреса, од те војске?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За то време док сте Ви скривени?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нисам видио тамо у тију куће, него баш ту где је она кућа, ту где сам се ја сакрио. Кућа је овако, а ВЦ је било мало даље од куће. Један је војник ушао кроз прозор у тој кући са пушком и држи пушку и гледа око себе да ли има некога, ја нисам, чини ми се, ни дисао. Ја сам мислио готово, сад ће бити готово са мном и он је ушао у кући и изашао из куће нема никог у кући и изашао је из куће и продужио тамо оној војски где су сви били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, било је улажења, а добро, Вашег пунца и пуницу нису пронашли?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нису, они су ето спавали, преспавали су то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нико није ни улазио у ту кућу ваших.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Ја када сам пошао за Шепак доле да идем, ја сам се обратио у кући да видим да ли су они живи, дошао кући

видим пуница и пунац су ми у кући и пита пунац где је Шерифа, то ми је жена, ја сад не смијем да им кажем шта се десило, ја кажем »ето је доле код мог оца« и у мене пунац вади ону кантицу воде из бунара пред кућу, на веранди онако сједи и умива се, он је био инвалид у једну руку и тако ето, старији човек. Ја кажем »ајде ти у кући тамо, немој ти бити вани, хајде у кући, сад ћу ја доћи, оде ја по Шерифу«, по жену, као и ја сам од њих отишао и више нисам ни свратио после. Када сам ја дошао у Митровицу онда сам се ја опет вратио да видим где ми је пунац и пуница, да и њих некако извучем, онда нађем их у Лозницу, у Црвени крст, ту је Здраво неки пребацио. Питам ја »како сте прошли вамо«, каже »Здраво нас је пребацио, Црвени крст«.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте рекли, хтео сам да Вас питам, рекли сте за «варбург» неки камион, спомињали сте од возила, је ли било још неких возила, да та војска, да ли је имала још нека возила осим «варбурга» и камиона?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Само камион и тај «варбург» без крова одсечен и без ауспуха.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Варбург», сви спомињу џип, сада Ви први пут кажете «варбург», ја Вас само?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Не, «варбург» је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: «Варбург» је и камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И један камион?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: И један камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Сад нешто сам ја можда и заборавио, не могу да се сетим, зато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, увек сте причали за «варбург», значи ја, од почетка сте причали за «варбург» зато Вас питам.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: «Варбург» је био, џип није био уопште. Камион и «варбург», то знам, без ауспуха.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, док сте били скривени, док се тамо све дешавало у том дворишту у тој кући, јесте видели Ви некога уопште, неки лик тих војника, јесте уопште гледали тамо у том правцу?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нисам могао да гледам никога него видео сам само једног војника када је ушао кроз прозор у кући и изашао. Ја нисам могао да гледам кроз ону жару, већ доле мало даље од те куће, где је она кућа, она кућа била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте запамтили лик тог војника што је ушао у кућу и изашао?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Ја сам само чуо, а нисам ништа видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте чули неко име да се спомиње тамо што се дешава, чули сте кажете галаму, вриску и тако?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Од војске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, неко име нешто да се дозивају између себе?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нисам. Нисам чуо никакво име, то нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иначе, када би Вам показао неке фотографије, не би могли никога да препознате?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Очигледно када нисте ни видели.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нисам ни видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Чак ни то када су пролазили камионом поред Вас, када су певали те песме, ни тада нисте обратили пажњу?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па не, они су обучени били у оно шарено одело и ја сам био горе код штале на брду, они су вамо путем прошли и одоше, нисам препознао никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, даћу реч тужиоцу, па ћемо онда да видимо даље. Тужиоче, заменик тужиоца за ратне злочине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Агановићу, интересује ме када кажете да сте видели велику прашину, па ме интересује у ком правцу, где је та прашина била?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па ту где је џамија, јер ја сам био код штале, штала ми је била на брду, а џамија се видела комплетна од моје куће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када се подигла та прашина Ви нисте видели џамију или јесте?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Ја сам, види се џамија нормално, кад је нешто пукло и прашина се дигла баш ту где је џамија и нема џамије, не видим џамију више, ту где је била џамија ту је прашина се подигла.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада ме занима око овог возила «варбург», по чему сте Ви проценили да је то марка «варбург»?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па знам, познајем аута, познајем аута онако кад га видим, познајем ауто нормално, бјели био «варбург» бјели, одсјечен је кров био скроз и није имао ауспуха никако, јер кућа ми је близу поред пута, јер како су они прошли ја сам само гледао шта је то, ко то иде и видим «варбург» и камион.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте могли да видите колико лица има у «варбургу»?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нисам, нисам могао, нисам имао ни времена нити сам смио да више погледам него сам отишао у шталу горе и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, захваљујем. Да ли неко од одбране жели да постави питање? Колегинице Живановић изволите.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Дobar дан. Ја бих Вас само неколико ствари питала. Колико је то место где сте Ви били сакривени у тој жари, удаљено од?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Од ове куће где су били заробљени?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Е.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па, има можда једно километар, мало више, ето тако отприлике километар.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ви сте на тој удаљености од њих?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То, ту кућу не можете да видите?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нисам ја, има још кућа између тих кућа, к'о село, а ова је кућа задња била доле.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Камион нисте видели?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нисам видео ни камион, само чуо сам галаму, да помажу, е то сам чуо, а видео нисам.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Галаму, да помажу?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте ли неког конкретно чули да помаже?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Арифа Нухановића, Ариф.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Арифа?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Њега су извели из куће.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте Ви то видели?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нисам видео него чуо сам.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не, немојте ми причати то што нисте видели.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Чуо сам да су лупали на врата «отвори врата Арифе, отвори врата».

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То сте чули Ви лично?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Чуо сам да, нисам видео.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ко то виче «отвори врата Арифе»?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Војска.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Како зна војска да ту Ариф, је ли зна војска?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па, знали су га.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Знали су га од раније нешто?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, је ли знате Ви да су га знали и због чега?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нису, не знам ја да су, углавном чули су од некога да је Ариф.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте видели да војска лупа на врата?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Војска да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте видели Ви то?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Видио сам после када су наишли, када су га водили, водили су га, ухватили га за руку и водили га и видио сам кроз жару, то је било можда од мене, па можда једно 15 метара где сам ја био у жари, његова кућа је пред мене тамо била и ја сам кроз жару видео двојица су га одвели.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да двојица воде Арифа?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Лупали на врата и воде Арифа, је ли Вам неко од те двојице био познат?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нисам могао познати никога.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте гледали њихове ликове?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нисам.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Нисте видели ликове тих војника?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нисам, само сам одјело, видио сам одјело.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли можете да нам кажете какво је било то одело?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Шарено одјело оно.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Шарено?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Је ли имало неке ознаке?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Није имао ознаке.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Официрске знакове, амблеме?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Не. Нисам видио то, него сам, само сам видио да је Арифа су водили двојица, а сад ја.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Двојица водила Арифа обучени у шарено, не знате ко су?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па видио сам шта они имају на себи, какви напис, страх, нисам знао како ми је име, а не да би ја сад.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ово што сте видели кажете, односно нисте видели, него кажете чули сте да је ушао кроз прозор, па изашао кроз врата.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Кроз прозор опет изашао назад.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Мало пре рекосте кроз врата, добро, изашао кроз врата са пушком кажете, јесте видели човека?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Видио сам га, тачно сам га видио, из жаре сам га видио пред кућу, ушао кроз позор и кроз прозор се вратио, нема никога.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Је ли се задржавао нешто унутра?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Ништа, можда два минута се задржавао.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Шта то значи нема никог, је ли он то погледао мислите да ли има некога?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па вјероватно чим је ушао унутра да нема никога, значи, да је био неко пуцао би метак убио би га, значи, има некога, било је.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте видели да ли носи нешто из куће типа телефон, млин за кафу?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Ништа ја нисам видио да ли носи нешто у руке.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. Добро. Е сад бих Вас замолила да ми кажете, нећу говорити имена, али ћу покушати да по неким родбинским везама вас спојим, значи Ви сте овде имали међу овим Ромима, своју рођену сестру?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Рођену.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И две кћери од Ваших двојице рођених браће, је ли тако?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Значи, то би могли да кажемо две братанице, је ли тако?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Оца, мајку, жену.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Оца, мајку, тако даље, е сад кад је све ово прошло Ви одосте у Немачку, када сте се чули са Вашом рођеном сестром, значи, ја ћу тако да Вас питам?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да, да. Па, чули смо се можда после годину дана.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: После годину дана?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Када је она дошла код Вас?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Јер нисмо знали где се налази уопште док нисмо информацију добили горе, док нисмо.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Сазнали сте, значи, где је и чули сте се са њом?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Када је она дошла код Вас у Немачку?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: После, дошла је она када смо ми њу после годину дана дошли до информације, број телефона и назвали је »би ли ти дошла овамо«, онда смо са њезиним човеком причали, каже »ја имам човека«, онда смо ми се вамо договорили да смо ми нашли посао у Немачку за њезиног човека да дође и он и она. Она је рекла »он не може доћи, а ја могу«, »да ли ће да те пусти, хоће«, тако да је он њу пустио и она је дошла код нас у Немачку.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И сада, када сте се видели са њом, она је боравила код Вас кажете годину, две?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да, она је била једно годину, годину и по можда и двије године.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: У Немачкој је била?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И онда се вратила?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Баш је са мном живила у мој стан.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Знам, то сте изјавили, па зато само проверавам. Да ли се вратила свом човеку?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да, ми смо прво рекли да се не врати, »немој, немој, немој«, и она хоће да се врати, није проблем.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А кажите ми, да ли сте се чули са вашим братаницама у то време док је она била?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Е после можда, после смо ми мало, можда пет, шест месеци, она нам је дала број телефона.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Кад је дошла у Немачку?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Дала вам је број телефона?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да, па смо и њих назвали.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Кога, обе?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Зеифу и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесмо ли рекли.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Нећемо имена.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: И ову другу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Братаницу?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да. Обадвије, али нисмо могли да их добијемо у Немачку тамо.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је нека од тих двеју братаница долазила код вас у Немачку?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Јесте, ова млађа.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Млађа?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да, а ова.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Је ли она остала тамо да живи?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Она остала и она и данас дан је тамо.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Е сад, да вас питам следеће, ова што није остала да живи у Немачкој, та друга братаница Ваша, јесте се Ви са њом лично видели?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Јесмо, ено ње кући.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Она је код вас кући сада?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Кад је дошла код вас кући?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па дошла, она је била удата тамо, па после се растала, прије можда годину дана се растала, она је била у

Лозницу ту удата и она се растала од њега и дошла код браће тамо, ја живим, и она је ту близу мене, растала се, и ето је сад ту.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, сада је ту код вас?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да, да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Е сад ми кажите, док је била удата, је ли долазила код вас?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Долазила је.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Где сте Ви тада били, исто на овој адреси у Тузли, је ли тако?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нисам био у Тузли, био сам у Калесији тада.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: У Калесији.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ту је долазила код Вас?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Ту је, није код мене долазила, долазила код брата, има два брата туди.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Долазила је код браће?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: У Љубаче и ја, ту је давно дошла, онда сам ја дошао да видим.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, кажите ми, је ли више пута долазила или само један пут?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Више пута долазила.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Кажите ми, да ли је долазила сама или у друштву са својим човеком с којим је живела?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па, некад је долазила сама, а некад са човеком.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Некад са човеком. Јесте ли током тих сусрета са њом, са њом причали о њеном животу?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Ми смо покушавали да је питамо.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Само Ви, немојте ми, не знам на кога, мислите још на неког или само на себе?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па ја и брат мој, и њезин брат.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Како Вам се зове брат?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Изет, он је у Немачку.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Он је у Немачкој, а њен брат.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: А братићи Бајро и Шериф.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Они су овде у.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Они су ту, ми њу питамо «Зеифо, знаш ли ти шта о томе, шта се ради, ко је нашег народа одвео и тако», каже «ја то вама не би' могла да причам, и није могла никако да исприча, ма ми смо њу «де молим те, причај како је било, то», никад није нам то причала.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Никада није причала. А да ли се враћала сама кући код свог човека или је он нешто терао, јесте ли присуствовали неким таквим?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Они су имали неке проблеме сигурно, развели се, шта ја зна, вјерујте да нисам питао што је она дошла ту, какви је разлог био, јер она има два брата туди и што ја да питам.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И он кад је долазио, јесте ли разговарали с њим?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Сједили, пили кафу, ручали заједно, све нормално исто. Е сад, зашто је она дошла појма немам.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Да ли неко од окривљених жели да постави питање сведоку? Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сведок може да нам каже ко му је све страдао. Он је помињао пар пута, али сад још један пут ко је све страдао у овом догађају Вама, ко се налазио у тој кући, ко је одведен?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Хоћете да кажем све имена или нако?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па имена, да.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па има ми отац прво, то је Агановић Мехмед, па мати, сестра.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Мати, име, како се зове мати?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Агановић, како сестра тако и она.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, али име?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Бисера.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Бисера, добро.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Бисера, па има ми сестра два имена, надимак и ово Мурадија, Агановић Мурадија, сестра ми то, онда од брата млађега син Мирзет Агановић исто, па жена моја Агановић Шерифа, и снаха ми од старијег брата Агановић Ешефа, па син јој Агановић Есед, па други син млађи Агановић Бериз, е то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих само да, неки Агановић Шабан се спомиње?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Шабан то је, Мирзет звани Шабан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Мирзет звани Шабан, добро.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Мирзет је право име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што помињало се и то име у претходним изјавама Вашим, па сам хтео да појаснимо то, хтео сам да Вас питам то али.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Надимак, зато каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли можете да нам опишете било тог дана, кад се то дешавало да знате да сте видели, или касније да сте сазнали, како су се они нашли у тој кући? Кад је ко отишао и како су отишли до тамо?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па, комшија један, ту ближе оне куће, близу баш, међу заједно, каже »комшије моје будните ви у овој кући Хамдиној, то је највећа кућа, сви туди будните, па ако вас неко нападне, да можемо ми да чујемо, да вас бранимо«, е зато су они сви ту били скупа.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Они су пре него што је дошла војска дошли у тој кући или касније?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Пре, пре, они су можда две, три ноћи ту ноћивали.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А који је тај комшија био који вам је?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: То је Крсто, а презиме не могу да се сјетим како му је. Он је умро, то је старији човек.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, а да ли сте видели можда тог комшију или неког другог, значи, непосредно након што се то десило, сутрадан када сте отишли према Шепку, јесте ли видели некога од њих у селу?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па, био сам ја са Крстом, са тим баш што, после тога, кад сам дошо из Њемачке, отиш'о мало да обиђем своје имање тамо и то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па шта он каже, како се то десило, је ли имао неко објашњење?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Питам ја »Крсто болан, па како нисте могли то спасити, шта је то било, како то«, каже »вјеруј да ми то нисмо смели да изађемо вани«, значи било, како су одведени каже »не знам ништа«.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па, је ли он рекао кога су се тад, од кога су се плашили? Од кога нису смели да изађу, да помогну нешто?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па од војске, како су они почели ваљда помагати, ми се нисмо каже смели више да изађемо.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли вам је сестра нешто причала о томе, да ли је она помињала нека имена војника који су били ту у тој ситуацији и нешто тукли, убијали и тако? Да ли је Вама она нешто причала о тој ситуацији те вечери у кући, у дворишту?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па, причала ми је само да је био неки Симо њихов команданта тамо, шта ја. Он је био главни.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А је ли помињала нека друга имена?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Не могу да се сјетим, само знам да за Симу да је причала.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А је ли причала после како је она касније живела, значи, пар месеци иза тога, где је била, шта се с њом дешавало, са братаницама вашим?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па, то није причала како је, шта су после доживљавали, шта ја знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Тад кад сте изашли из села, значи, те зоре, јутра, кад сте изашли из села и док сте се кретали према мосту Шепку, јесте ли наишли на неку српску војску, јесте ли видели ту?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нисам, па да сам видио не би били, него ја сам иш'о све са Дрином, ја сам седам дана путовао Козлук-Шепак.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Све сами?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Мало путујем, био сам ја, био је један комшија ту Бећо и унук му био туди, тај Хасим, они су умрли ту, старији, и ето, мало идемо и пребацивамо се и ето тако.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: И кријете се у?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Кријемо се, уз Дрину, све уз Дрину.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ово кад сте прешли у Србију, како се то десило, кажете да сте се одјавили нешто у Зворнику, ко је то од Вас тражио, где сте се одјавили?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Ја сам тражио, пита мене ђе сте ви кренули, у Шепку, ја кажем ја сам, кренули смо тамо према Митровицу, па шта ћете тамо, тамо да се ради, копа се репа и то, за послу, тамо имао фамилије па ћемо тамо мало бити, да ли знате ви да ви не смијете да се крећете тамо, па ми смо пошли тамо, па ви сад радите шта хоћете, каже идите ви, дош'о један милиционер, шта је било, у колима, и у Зворник, и онда он је отш'о, донио нам потврде неке, шта ја знам, е каже «то ви је, можете путовати за Митровицу».

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А где је то било, у СУП-у, у општини?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: У СУП-у у Зворику.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а када сте први пут чули да су заправо чланови ваше породице мртви, кад сте први пут то посумњали?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да су мртви?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, чули, или било како?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па, чим их нема дуго тако онда ми смо онда знали да, шта ја знам, да су мртви. Да вам кажем искрено ја док сам био у Њемачку, ја сам закло три корбана, код нас је тако, корбани ти се кољу, за живе три, за мртве три, ако су мртви нек' им буде пред душу, ако су живи нек' им буде за здравље, е тако, ми смо то третирали да су ил' мртви или живи. Е, после смо чули да, кад смо дошли, кад сам дош'о из Њемачке, онда су ваљда ове гробнице и још пронађени отац и мати комплетирани, али још нисмо обавили ценазу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, хвала Вам, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Јел' ово за пити могу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, можете воде, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Шерифе, ја бих Вас само питала, Ви сте у истрази рекли да Вам је сестра рекла да је она била у камиону и да она зна за

догађаје до Малешиха, када је она изведена. Да ли Вам је рекла, причала ко је изведен све са њом?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па, изведена она и двије од мог брата.

НАТАША КАНДИЋ: Братанице?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Две?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да, њих троје, њих три.

НАТАША КАНДИЋ: Само њих три, је ли?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Само њих три изведене, а они су, после каже камион је пош'о даље и више они нису знали шта се ради даље.

НАТАША КАНДИЋ: А је ли причала о томе шта се после тога догађало, да ли њих три остају у Малешиху или одмах одлазе?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па, оне су остале неколко туди, нису ми рекли баш колко дана, шта, ми смо били ту неколко, онда смо одведени, распоређени, она удата за оног, она за оног, и тако да су распоређене, да су удате, ја кажем «хвала богу да сте ви живе», а шта.

НАТАША КАНДИЋ: Е, сад једно питање. Само да се сетите, да ли она није хтела уопште да говори о томе шта се догађало кад сте је питали и за њеног мужа или је рекла њен муж у реду, она због тога нема шта о томе да прича. На који начин је она то?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Шта ја знам, нама то, питали смо.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, зато што је он то, два пута. Да овако разјаснимо, како је она кад сте је Ви били питали, кад је била у Немачкој, питали да прича о томе, е сад, на који начин је она причала или шта је рекла ако није хтела да прича?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па питао, шта ја знам, «не бих ја о томе причала, срамота ме», значи било је свашта, ето.

НАТАША КАНДИЋ: А је ли помињала свог тог мужа?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Није помињала, него она је рекла да он Радослав није био ту, да није био ту, тако, шта ја знам, он је седам дана ваљда лежао, или седам дана одмору, углавном није био ту тада. А овај био, овај други из Лознице, овај што је Зеифа удата за њега.

НАТАША КАНДИЋ: За њега је рекла да је био?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Он је био каже и он је њу довео за Радослава.

НАТАША КАНДИЋ: Како је он њу довео за?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па, он је био на смени, он је, тај није, Радослав њу скинуо, него овај други Зеифин човек ваљда и.

НАТАША КАНДИЋ: Скинуо из камиона?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па да, они су били ваљда другови и шта ја знам, за овог друга једна, за оног друга једна, ко другови.

НАТАША КАНДИЋ: И она је рекла да је тај, те братанице био ту у Хамдиној кући, у Малешиху, је ли тако?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: То је рекао?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: То је рекао, да.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, чекајте, он сад каже да је њему, је ли тако, да не помињем име, рекла да њен муж Раде није био ту, њен, касније муж Раде није био ту, али да је био онај.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Онај други.

НАТАША КАНДИЋ: Од друге, и да је он скинуо њу из камиона, то је рекао. И скинуо из камиона.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па, њих три су скинуте из камиона, после распоређени су где да се удају, шта ја знам, одведени.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Само да још ово.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: А углавном тај није био тада на свему, тај Радослав.

НАТАША КАНДИЋ: Да, тај Раде тај, она је Вама рекла да није био?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Тако је она рекла, сад ја нисам био ту, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је, а где да Раде није био?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Није био ту кад су они скинути са камиона.

НАТАША КАНДИЋ: А у дворишту?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Није било никако, тада на смену никако да није био.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а значи, она каже да је био овај други?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Овај је био други, овај други био и он је и одвео код Радета тамо.

НАТАША КАНДИЋ: А где да је био?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Овај је био код Зеифе.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, где?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Ту ђе су скинути са камиона у Малеших.

НАТАША КАНДИЋ: А пре тога?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па био, он је цјело време ту.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Значи, био са војском цјело време.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, само да разјаснимо, да он каже да овај. Добро, ето немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, захваљујем. Само да Вас питам, Ви сте рекли да су Вам од фамилије, која је нестала да кажемо, набројали сте имена, да су пронађени само отац и мајка, да су комплетирани?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи да други нису комплетирани, и ко то није, за кога нисте скупили све кости? За кога су нашли делимично кости?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па ето, од оца и матере све комплетирано, а од ових осталих нису, увијек нешто фали, па чекамо, они су нам рекли «чекајте још мало, па ако се пронађе да се то домири, ако не каже».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да су сви остали из ваше фамилије Агановић, да ли су сви остали које сте набројали некомплетни?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Некомплетни ови остали, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Некомплетни, значи, нашли су део костију?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Има дјелови нешто, али нису комплетни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису комплетни и чека се да се комплетира да би се шта, да би се сахранили људи, шта?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Тачно да би се сахранили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хтео сам да Вас питам, у Скочић да ли постоји неки Раими Мемед?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Рибић Мемед.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рибић Мемед?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Рибић Мемед и Рибић Рахима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Рибић?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Рахима, жена му.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рахима, пошто се овде спомиње се у оптужници Раими Мемед и нека Хаџира, то је вероватно грешка, али добро, само да разјаснимо, значи Рибић Мемед, добро. Да Вас питам, имам овде списак несталих Рома из села Скочић, а Ви сте овако можда најкомпетентнији за то питање. Ја бих Вам поставио питање ко је био, ја ћу Вам прочитати имена, а Ви само да ми кажете, да ли је неко, ко је био, знам рекли сте за вашу фамилију, ко је био од породице Рибић, да ли знате ко је био? Ко је одведен, ко је?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па знам, био је Мемед, Рибић Мемед, Рибић Рахима, Рибић Бибер, Рибић Сарајка, е сад овог малог, не знам тачно име, од Бибера син.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има неки, помиње се неки Шемсо?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Шемса, е Шемсо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шемсудин.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па заборавим, дуго година, Шемсо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нухановић Ариф?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нухановић Ариф.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Нухановић Зиба, јесу ли и они одведени?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Зиба то му је жена, Нухановић Хаџира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нухановић Хаџира је ко њима?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Ферхатовић Зумра, Ферхатовић Бисера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бајрић Зумра или Ферхатовић Зумра.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Ферхатовић, Бајрић, тачно, Ферхатовић или Бајрић, ја мислим да је Бајрић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бајрић.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Има Бајрић и Ферхатовић, знате ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ферхатовић Мушка, звана Бисера?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Бисера, да, звана Мушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мушка се звала, а иначе, Бисера је име?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Име Бисера, а надимак Мушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Бјарић Џемила, ко је то? Да ли постоји Бајрић Џемила?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Бајрић Џемила, Бајрић Џемила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја питам оно што знате.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Не могу да се сјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и ову Зијину фамилију Ви знате, значи?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Зијину фамилију, па то му отац Исмет, Рибић Исмет, Шефка му мати Рибић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Деца?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Дјеци не знам тачно имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате ни да знате, добро. Да Вас питам, овде сте, значи, поред Вас и пунца и пунице који су преживели, који су остали у кући и тако даље, који су то преживели, да ли је био још неко из села, значи, не рачунам вашу сестру и братанице, да ли је још неко из села преживео то, да није одведен, да није ухваћен, па да није одведен?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да је остао ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је остао у кући да није?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само вас троје?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Само нас троје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што, а ко су, сад ћу да Вас питам, Ферхатовићи?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Ферхатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неки Ферхатовић?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Хашим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Он је умро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хашим и Бећо?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Бећо Ферхатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они били ту у селу тога дана?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па били су, они су ето, умрли су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Умрли су у међувремену. А да ли су убијени?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Нису убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то Вас питам. Видите, на пример да има. А где су они? Како су они?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Они су ошли Ферхатовић Бећо су о'шли у Аустрију, дошла му шћерка по њега, одведен је тамо и тамо је умро. Хашим је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али тог дана како су се извукли? Како то да нису ухваћени?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Са мнош. Комплет са мнош су ишли, све заједно смо ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су се сакрили?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па, они су се сакрили испод степеница, после ја њи кад сам видио, састали, 'ајмо заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли нешто они видели? Да ли сте причали нешто о том догађају?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Питају они мене «има ли кога?». Ја њих питам «има ли кога још? », «нисмо вид'ли, нисмо никога вид'ли», «нисам ни ја видио».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни они ни Ви нисте видели?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Како су се сакрили, нису ништа видели. Ми смо заједно ошли до Митровице, е после смо се туда одвојили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ако нема, да ли имамо питање? Чланови већа немају питања. Да ли има још неко ко жели да постави питање сведоку? Добро. Да ли истичете одштетни захтев и да ли се придружуете кривичном гоњењу? Значи, имовинско-правни захтев да ли истичете, да ли Вам је јасно? Значи, накнаду штете за ово што сте доживели.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па не знам, не разумем се у то ништа кака штета сад, зашто? Овај, и прошли пут овако су ме питали за накнаду неке штете. Ја сам рек'о овај, ја не би' желио да наплатим ништа, не знам кол'ко пара а да нико не одговара, као да и поткупи. Да ми неко плати, а да не одговара за њи', значи не би желио да ми плати, а да не одговара. 'Оћу да онај ко шта је урадио, нек' што је заслужио нек' наплати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи да се придружуете кривичном гоњењу?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је онда то.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Ако некад, чуо сам да нека одштета се тражи, шта ја знам да треба да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате право да тражите. То можете и у парници да остварите, о том потом. Ја Вас питам сад. Да Вас питам, да ли имате неке трошкове за долазак у суд?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па имамо, како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Имамо. Превоз, има хотел, треба јести, треба спавати, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде кажите колико Вам је превоз? Одакле сте ишли?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па не знам, ето ми смо ишли, ја сам дошо са Зијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха, аутобусом.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па да, са Зијом, ми смо дошли сви заједно. То је водио Зијо пут, ја нисам мог'о друкчије доћи, шта ја знам, ето ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зијо платио пут?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па да, па Зијо је све водио пут, ништа ја, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, требало би Зији више да дамо онда? Кол'ко је значи, ми смо то нешто израчунали са Зијом, то је око 2.500,00 динара повратна карта аутобуска и око сада и дали смо, ми смо дали Зији 5.000.00 динара. Поделили смо, то су ти трошкови. Значи, не бих сад ако сте заједно дошли да Вас одвајамо у том смислу. Заједно ћете се вероватно и вратити је ли тако?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Па да, морамо се вратити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ето, то би било то. То би било тих 5.000,00 динара. Да ли то задовољава Ваше трошкове?

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Значи и за повратак то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. За све. Зијо је задовољан био, а он плаћа све. Добро.

ДОДЕЉУЈУ СЕ трошкови у износу од 5.000,00 динара, на име путних трошкова и исхране, који ће се исплатити одмах на руке оштећеног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро захваљујем. Слободни сте. Можете да идете. Довиђења, пријатно.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: Јел' више неће требати, да се изађе или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете. Ево Зија је остао да седи, значи, можете да останете да седите. За данас смо завршили што се тиче.

СВЕДОК-ОШТ. ШЕРИФ АГАНОВИЋ: На суду морам још који пут изаћ'?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се никад не зна. Захваљујем. Само, значи, можете да седнете. Добро. Што се тиче данашњег главног претреса, завршили смо ово што смо имали.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се данашњи главни претрес одложи.

Наредни се одређује за:

18. и 19.11. у 09:30, иста ова судница број 4

На претресе позвати:

Првих десет сведока из оптужнице, тако што:

- **за 18. позвати првих 5 сведока а**
- **за 19. других 5 сведока,**
- **као и оштећеног Бајрић Алију, кога позвати за 18.11.2010.**

То је овај оштећени што данас није приступио суду, а требао је због пута у Мађарску.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је у међувремену заседање напустио адвокат Слободан Батрићевић, па га је у том делу претреса замењивала колегиница Живановић Гордана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да завршим. Изволите имате реч.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Брањеник колеге Батричевића ме је замолио да пошто је то чини ми се и прошли пут тражено, нека потврда суда да се не ради о притворском предмету за њега, него да је он на издржавању казне, да би остварио своје бенефиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је урађено истог дана или можда сутрадан, ето то је. А Ви нисте, Ви не треба да добијете, управа. Управи смо послали Шевићу. Значи, то је послато управи и нема ту, нема Вама да се шаље, то је за њих. Је ли тако? То је то. Ништа. Ако је то све,

Довршено у 13:30 часова

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА